

C:\Users\Plazma\Desktop\306\J.P.GAREN-Mark Stone 4-Lágr vyděděnců.pdb

PDB Name: J.P.GAREN-Mark Stone 4-Lágr vyd
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Mark STONE
LÁGR VYDĚDĚNCŮ

Už po pět století provádí Zemská Unie (federace zahrnující 85 planet) mocnou expanzi do celé Galaxie. Postupem času si však vlády začínají uvědomovat, že sblížování s příliš primitivními civilizacemi vyvolává ekologické katastrofy. domorodci se po kontaktu s pozenšťany přestávají sami vyvíjet, stávají se závislými, žebrají o techniku, které nejsou schopni pochopit. Na jedné z planet došlo dokonce k tomu, že domorodci téměř vyhynuli; několik málo zbylých párů muselo být umístěno do přírodní rezervace jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

A tak vznikl zákon o nevměšování se. Pokud se stalo, že vesmírná loď objevila planetu s humanoidy, měla příkaz zaregistrovat ji, ale v žádném případě nevstupovat do kontaktu, aniž by byl proveden pečlivý průzkum jejich obyvatel. Pokud dosáhli určitého prahu technického rozvoje, pak s nimi Ministerstvo pro záležitosti Galaxie navázalo diplomatické styky. V opačném případě byly složky s dokumentačními materiály předány Službě pro dohled nad primitivními planetami a ta, dvakrát v průběhu sta let, bal pověřena vypracováním zprávy o rozvoji domorodců. A protože se ukázalo, že pozorování pomocí umělých satelitů není dostačující, byly vysílány přímo na místo skupiny složené z agenta činné služba a z androida, kteří se diskrétně zamíchali do populace. Mark Stone byl jedním z těchto agentů.

1

Mark Stone se zdvihl z pohodlného křesla, ve kterém si po dobrém obědě lebedil. Byl to urostlý a svalnatý pětatřicátník, s tmavými vlasy a do hněda opáleným obličejem. Obvykle měl šedé oči, ale když ho popadl vztek, vždy mu ztmavly.

Protáhl se a zahleděl se do proskleného výklenku. Jeho byt bl v posledním patře luxusní budovy v centru New Yorku. Měl z něho nádherný výhled na betonové, ocelové a plastové věže. Během staletí se město rozrostlo na stovky kilometrů.

Stmívalo se a dole pod ním se začal postupně rozsvěcovat bezpočet barevných světél, který vypadal jako neskutečná světelná řeka. Mark se vrátil z výpravy teprve před třemi dny a přesto si musel přiznat, že už se nudí. Obvykle trávil čas mezi jednotlivými výpravami s jednou velmi hezkou dívkou (Elzou Swensonovou. Měla nejen mimořádně krásné zelené oči, ale byla i jednou z nejbohatších žen v Galaxii. K Markově velké lítosti však Elza odjela na inspekční cestu po svých četných společnostech, které se nacházely na rozvojových planetách. Vrátit se měla až za týden.

Měl by jít na večeri a brzy zalehnout, jak mu radí jeho věrný přítel Ray? Ray je android, který bdí nad jeho zdravím s téměř mateřskou péčí. Když Ray vstoupil do místnosti, bylo vidět, že se podobá Markovi, ale že je větší a zavalitější. Tento robot s lidskou podobou byl neuvěřitelně dokonalý. Jenom velmi bystrý pozorovatel mohl postřehnout určitou ztrnulost výrazu jeho obličeje. Ale vše ostatní byla do nejmenšího detailu dokonalost sama. Vysunovací chloupky imitovaly dokonce i vousy a v případě potřeby prýštily z miniaturních pórů kapičky vody, takže to vypadalo, jako by se robot potil. Proto bylo možné, aby roboti doprovázeli agenty S.D.P.P. na primitivní planety, aniž by přitom vzbudili pozornost domorodců.

S Rayem vstoupilo do místnosti zavalité individuum tak okolo padesátky s různolicími tvářemi. Na sobě mělo poněkud obnošené, ale čisté šaty.

"Chce s tebou mluvit a říká, že je to důležité," řekl Ray.

Muž vytáhl z kapsy kus papíru.

"Jste kapitán Stone?"

Měl chraplavý hlas a ráčkoval.

"Co si přejete?"

Muž přešlápl z nohy na nohu.

"Jak bych vám to vysvětlil... Dnes brzo ráno jsem jel se svým starým transvozidlem podél lágru vyděděnců." Pak spiklenecky dodal

"Vždycky se tam najde pár chytráků, kteří chtějí upláchnout a samozřejmě se jim to nepodaří. Automatická ochrana je srazí dřív než překročí dělicí čáru. Ovšem stává se, že zemřou až o několik desítek metrů dál... a protože často u sebe mají nějaké cennosti..."

"Jestli tomu dobře rozumím, tak vy okrádáte mrtvolu," přerušil ho Mark.

"Řekněme, že spíš seberu pár maličkostí před tím, než se k nim dostanou agenti z úklidové čty. To jsou teprve ti paví mrchožrouti."

Zhnusený Stone se suše otázel:

"Proč jste se chtěl se mnou setkat?"

"Dnes ráno jsem u plotu viděl výrostka. Musel číhat na moje auto a když jsem jel okolo, tak na mě zuřivě gestikuloval. Vystoupil jsem, hodil mi kámen obalený tímhle papírem a prosil mě, abych vám jej doručil."

Muž mu ukázal onen kus papíru, ale z ruky ho nepustil. Mark četl: "Kapitán Mark Stone, Služba pro dohled nad primitivními planetami."

"Jak jste mě našel?"

"Videotelefonoval jsem na vaši Službu a tam jsem po mnoha problémech dostal vaši adresu domů."

"Tak dobře. Dejte mi ten dopis."

Muž chvíli váhal.

"Ten chlapec ještě řekl, že když to doručím, tak za to bude nějaká odměna..."

Mark vyndal popuzeně z kapsy stodolsovou bankovku. Návštěvníkovi se zablesklo v očích, ale pak jeho pohled zase pohasl.

"Říkal, že to bude velká odměna..."

Mark se zachmuřil a pak velmi odměřeně ukončil rozhovor:

"Už jsem s vámi ztratil dost času. Rayi, postarej se, ať ten obejda vypadne a už se nevrací."

Ray okamžitě položil chlápkovu ruku na rameno a ten se pod její vahou zapotácel.

"Počkejte," vylétlo z něj. "Tady je ten váš papír."

Rychlým pohybem chňapl po bankovce, vrazil ji do kapsy a na nic dalšího nečekal, protože android jej celou dobu sledoval ostřížím pohledem.

Když zůstali sami, rozložil Mark nažloutlý, umaštěný papír.

"Kapitáne Marku Stone z S.D.P.P. Potřebuji pomoc (rychle (maminka mne ujišťovala, že když budu v nouzi, tak se na vás mohu obrátit." Podepsán byl "Oliver Standman".

Písmo bylo energické a pravidelné. Ray nakukoval příteli přes rameno.

"Kdo to je?"

"Nemám ponětí, to jméno vůbec neznám."

"Ten člověk mluvil o klukovi, ale k tomu, aby někdo byl odsouzen jako vyděděnc do lágru, musí být plnoletý a to znamená, že mu musí být nejméně sedmnáct let. Možná je to syn nějaké tvoji dřívější přítelkyně."

Marka ta poznámka naštvála.

V té době mu bylo něco mezi šestnácti a osmnácti lety. Záletů je v tom věku tak málo, že si je člověk pamatuje."

"Pak se tedy jistě jedná o omyl. Nechme to plavat. Co podnikneme večer? Kam vyrazíme?"

Mark neodpověděl. Jeho představivost pracovala naplno. Věděl, jak hrozné poměry vládou v lágrech vyděděnců. Byla to surovost a bestialita v čisté podobě! Nějaký mladík, kluk volá o pomoc a volá jeho, Marka.

"Chci vědět, o co jde?" zamručel.

Sedl si k videotelefonu a vytočil číslo Vesmírné policie. Mark pro jejího velkého šéfa, admirále Neumana, již leccos vykonal a ten se netajil tím, že Marka rád zaměstnává. Po nevyhnutelném slovním baletu se mu podařilo získat k aparátu plukovníka Stilla, který byl Neumanovým zástupcem. Byl to malý, obtloustlý mužik s kulatým obličejem a růžolícími tvářemi. Úplný opak svého vysokého a strohého šéfa. Zdánlivou dobráckost však vyvracel bystrý a živý pohled.

Když poznal Marka, usmál se a řekl:

"Jak vám mohu být užitečný kapitáne Stone?"

"Rád bych jen malou informaci a neodvážuji se s takovou hloupostí obtěžovat admirála."

Mark vysvětlil, o co jde a plukovník vyťukal údaje do klávesnice počítače, který měl před sebou na stole.

"Hleďte, Olivier Standman, sedmnáct a půl."

Na obrazovce se objevila fotografie. Ještě dětsky kulatý obličej, světle hnědé vlasy a tmavé oči, které, jak se zdálo, plály hněvem.

"Před měsícem byl odsouzen počítačem-soudcem. Dostal trest buď padesát tisíc dolů pokuty nebo umístění v táboře pro vydědence. A protože ten kluk neměl ani vindru, poslali ho do lágru."

"A důvod?"

"Pokus o usmrcení jistého Francise Greena, zástupce důlní společnosti Furster, která sídlí na Terranii XXV."

Still hned pokračoval, zřejmě aby předešel Markově otázce.

"Standman se domníval, že ona důlní společnost je odpovědná za smrt jeho rodičů. Ale policie na Terranii XXV uzavřela vyšetřování s tím, že šlo o pouhou nehodu transvozidla."

"Odkud je ten chlapec?"

"Žil od dvou let na Zemi a připravoval se na vstup do školy pro astronauty. Prospěch měl dobrý, kázeňské přestupky žádné. Proto také pokuta nebyla tak vysoká."

"A jeho rodiče."

Na obrazovce se objevil obličej. Světlovlasý padesátník s energickým výrazem, tváře lemované krátkým plnovousem.

"To byl jeho otec. Jmenoval se Alex Standman, byl astronautem, vlastnil nákladní loď (kargonef a zajišťoval nákladní přepravu pro různé společnosti na Terranii XXV. Jednou byl v podezření z pašování, ale pro nedostatek důkazů nebyl odsouzen."

Pak se na obrazovce objevil portrét mladé hnědovlasé ženy. Mohlo jí být tak čtyřicet. Měla jemné, věkem téměř nedotčené rysy, hedvábně kaštanové vlasy a podlouhlé černé oči, ze kterých koukalo šibalství.

"To byla jeho matka, Olga Standmanová, rozená Baxterová."

"Olga Baxterová!"

Mark se zachvěl, jako by jeho tělem projelo vysoké napětí. Olga Baxterová! Stačil zlomek sekundy a Markovi se vybavily vzpomínky z dětství. Paul! Jeho o deset let starší bratr. Jeho kamarád, jeho velký vzor. Vynikající student geologie. Ve dvaceti dvou letech na vlastních nohou. A pak mamincino neštěstí, že vidí svého syna odjíždět na nedávno objevenou planetu Terranii XXV, na které právě započaly výzkumy. Pravidelně jednou týdně od něj dostávali zprávy. A pak přišel stručný a dojemný telegram.

"Miluji Olgu... tento týden mám svatbu..."

Jejich otec byl kapitánem S.D.P.P. a protože byl právě na cestách, nemohl se svatby zúčastnit. Mamince skromné prostředky neumožňovaly odcestovat na Terranii XXV... Pak chodily zprávy již méně pravidelně, ale zdálo se, že Paul je šťastný. O několik měsíců později přišla krutá zpráva: "V dole došlo k neštěstí. Paul je mrtev. Jsem zoufalá."

Pro rodiče to byla velmi krutá rána. Matka se z ní nikdy nevzpamatovala. Podvědomě kladla vinu Olze. Otec se několikrát snažil s mladou ženou spojit, ale ta nikdy neodpověděla. Když se o rok později dozvěděli, že se Olga provdala za astronauta, byli velmi zarmoucení. Už o ní nechtěli nic vědět. Za pár let nato matka zemřela a otec ji brzy následoval.

Plukovník si všiml Markovy reakce.

"Vy toho chlapce znáte?"

Mark zavrtěl hlavou a přidušeným hlasem řekl:

"Ne, neznám, ale mohl by to být můj synovec, jestli můj bratr..."

Still prohlížel dál údaje z počítače a odvětil:

"Je to přesně tak, jak říkáte. Vidím, že Olga Baxterová je vdova po jistém Paulu Stoneovi. Co s tím uděláme?"

Mark se rozhodl ve vteřině.

"Chci toho chlapce vidět, zaplatím za něho těch padesát tisíc dolů."

"Právě to možné je, ale nejdřív ho musíte najít. A to je v lágru vydědenců téměř nemožné. Tam se nevedou žádné záznamy, tam neplatí žádné právo..."

"Dejte mi povolení ke vstupu do lágru."

Still zaváhal

"riskujete, že odtamtud nikdy nevyjdete. Lidský život tam nemá vůbec žádnou cenu. Neodvažují se tam ani policejní hlídky."

Stillův kulatoučkový obličej změnil výraz.

"Víte stejně dobře jako já, že tyto tábory jsou jedním velkým pokrytectvím. Je to jen způsob, jak se zbavit těch, kteří odmítají respektovat naše zákony. Podle oficiálních statistik nepřesáhne doba přežití vydědence v táboře dva roky!"

"Právě proto nesmím ztrácet čas."

Still neochotně nabídl:

"Dobrá, upozorním tedy strážu u vchodu, ale nevím, zda admirál ocení moji iniciativu."

"Všechnu odpovědnost беру na sebe."

"Fajn, ale radím vám, poslouchajte bedlivě, co vám budou radit strážu. Ty jsou denně ve styku s realitou lágru."

"Díky, plukovníku, vyřídíte uctivé pozdravení admirálovi a řekněte mu, že na příští výpravu pojedou dobrovolně."

"Hlavně se nedejte zabít. Měl bych z toho nepřijemnosti."

Obrázovka potměšila a Mark se obrátil na Raye:

"Vyjed' s transvozidlem, uděláme si malou projížďku."

Android se nesouhlasně zašklebil. Vypadal najednou velmi lidsky.

"Nemám rád, když se vrháš po hlavě do pochybných dobrodružství."

Robot nemůže cítit jako člověk. To je všeobecně známé a dokázané. Kybernetičtí inženýři tvrdí, že androidi jsou pouhé stroje a dělají jen to, na co jsou naprogramováni. Mark věděl, že to tak úplně není. Během společných výprav se mezi ním a Rayem vytvořil pevný svazek. Bylo to opravdové přátelství. Když Ray viděl, že je Mark v ohrožení, stával se až nebezpečně samostatným. Bez ohledu na své naprogramování jednal tak, aby příteli opravdu pomohl.

Možná to bylo tím, že Ray byl jedním z mála modelů, které byly vybaveny psychickým zesilovačem. Ten robotovi umožňoval vnitřně (a to i na velkou vzdálenost) komunikovat s Markem.

"V žádném případě nehodlám jednat neopatrně."

Android podal Markovi široký pás, který vypadal jako kožený.

"Připásej si to kolem těla."

Byl to ochranný pás, zážrak pozemské techniky. Směli jej používat výhradně agenti služby pro dohled nad primitivními planetami. Vytvořil okolo těla silové pole, které dokázalo vychýlit paprsky a střely. K jeho proražení bylo třeba většího úderu nežli bylo to, které vytvářel generátor ukrytý v přezce. Jedinou nevýhodou bylo, že každá odražená střela spotřebovala určité množství energie a generátor se tak postupně vybil.

Mark si připjal ochranný pás a android mu ještě podal plochou laserovou zbraň.

"Strč si to do kapsy!"

"Přece nejedeme do války," zasmál se Mark. "Když jsi se mnou, vím, že se nemusím ničeho bát."

2

Strážný u vchodu do lágru znuděně a tak trochu shovívavým, ne však nepřívětivým pohledem zhodnotil neznámé přichodí, kteří chtěli vpustit dovnitř. Měli na sobě starší astronautické kombinézy a nevypadali na snoby, kteří někdy chtěli vyzkoušet, jaké to je, když člověka mrazí v zádech hrůzou. Ani jeden z těch, kdo kdy do tábora vstoupili, se nevrátil! Strážný si povzdychl.

"Máte vlivné známosti, pane. Právě jsem mluvil s plukovníkem Stillem a ten mi předal pokyny."

"Musím najít Olivera Standmana."

Strážný pokýval hlavou.

"Ano, vzpomínám si na něj. Byl to takový vyhublý klouček. Doprovázel ho takový urostlý čtyřicátník. Připadali mi méně zkažení než ti ostatní. Poslal jsem je o bloku F17. To je neklidnější část tábora. Tedy alespoň byla... Zdá se, že je teď napadli 'vzteklí psi', kteří si chtějí zvětšit své území."

Mark se zatvářil nechápavě a tak strážný dodal.

"Takhle si začala říkat jedna banda zločinců. Jsou horší než divoká zvěř."

Mark si prohlédl plán tábora. Byl to rozsáhlý čtverec. Jednotlivé ulice se křížily v pravém úhlu. Zóna F17 ležela podél západní části, zhruba v polovině tábora.

"Jestli toho kluka chcete najít, pak by tu bylo jedno méně nebezpečné řešení. Počkejte, až se bude vydávat potravinový příděl. Každý blok si jednou týdně chodí pro stravu. Nechám poslat Standmanovi zprávu."

"Kdy to bude?"

Seržant se zahleděl na plán připíchnutý na zdi.

"Za pět dní."

Mark malou chvilku zaváhal. Hlavou mu proběhl lakonický vzkaz: "Na pomoc, rychle!"

"To je moc dlouho."

Strážný stiskl knoflík a vzápětí se zdvihla těžká padací mříž, která uvolnila vstup do úzké chodby.

"Tak, a za touhle závorou už vám nikdo nepomůže. Kdybyste se nějakým zázrakem přece jenom vrátili, tak si dejte pozor, mříž je nabitá. Tady vpravo je zvonek. Já jsem vzhůru celou noc."

Mark a Ray vyrazil rozhodným krokem vpřed. Ulice sice byla široká, ale povrch byl samá díra. Každých padesát metrů se tyčila pouliční svítlna. Zdaleka ne každá ovšem svítila, a tak se ulicí táhly dlouhé stíny. Domy po obou stranách byly sotva čtyřpatrové. Fasády měly oprýskané, okna vytlučená, často chyběl i celý okenní rám.

Šli asi deset minut a nepotkali ani živáčka. Z toho malého města byl cítit strach. Každý se krčil ve svém ubohém koutku.

Kousek před křižovatkou náhle Ray Marka přitiskl ke zdi. Ozvaly se rychlé kroky a po nich přidušené výkřiky.

Okolo nich proběhla mladá dívka. Mohlo jí být tak dvacet nebo pětadvacet let. Na sobě měla plátěnou blůzku, která jí jen tak tak zakrývala poprsí a roztržené šortky. V závěsu, blízko, dokonce až moc blízko běželi čtyři muži. Ten největší z nich s rozježenou kstící dívkou úctyhodným finišem dostihl a srazil ji na kolena. Váleli se spolu po zemi ve špíně.

Mezitím dorazili ostatní tři pronásledovatelé a přitlačili dívku k zemi. Ten vlasatý týpek jí roztrhl šortky. Objevila se bílá, štíhlá stehna.

"Já jsem první, já jsem si ji chytil."

A i přes silný odpor se své oběti vtlačil mezi stehna a vnkl do ní. Výkřik utlumený brutálním pohybem ruky potvrdil, že akt byl dokončen.

Ray instinktivně vycítil Markův pohyb a zarazil jej.

"Ještě provedeš nějakou hloupost. Nech to na mně."

Rychle vyrazil. Všichni čtyři útočníci překvapením strnuli. Android uchopil do náruče toho, co ležel na dívce, nazdvihl ho a odhodil nejméně o tři metry dál. Násilník narazil hlavou na asfalt, až to zadunělo a zůstal nehybně ležet.

Ostatní tři se vzb chopili. Dva se vrhli na Raye a třetí vyrazil na Marka. V ruce se mu zablýskl nůž. Stone zkrížil ruce před tělem a odrazil tak ránu, která mu mířila na břicho. Okamžitě šel do protiútoků a hlavou vrazil protivníkovi do obličeje.

Ten zůstal prudkou úderu na okamžik úplně ochromený. Mark se potěšil pohledem na protivníkův zakrvácený obličej.

Mládenec upustil dýku a chytil se rukou za zlomený nos. Úder direktem do břicha je srazil k zemi.

Také Ray byl poměrně úspěšný. Velkolepá facka poslala prvního útočníka asi o pět metrů dál. Druhý vykopl nohou proti Rayovu podbřišku, ale Ray uhnul a naopak chytil útočníka za kotník a prudce trhl. Muž ztratil rovnováhu a odtančil do dále.

Dívka seděla dosud na zemi a potlačovala vzlyky. Když k ní Mark vztáhl ruku, instinktivně ucukla.

"Klid, děvenko, chci vám jen pomoci. Vaši četní obdivovatelé už teď budou sekat dobrotu."

Všichni útočníci se už sice posbírali, ale zůstávali v uctivé vzdálenosti. Čtvrtý byl dosud v bezvědomí. Bylo vidět, že ač se chtěli zpočátku prát, teď váhali si znovu začít. Po očku na sebe pokukovali a číhal, kdo z nich dá první signál k ústupu.

Vtom se ozvalo tiché hvízdnutí a objevily se nějaké stíny.

"Bacha! Amazky, mizíme."

A tři z útočníků se bleskurychle vytratil, jako když do nich střílí. Marka a Raye obklopilo několik stínů. S překvapením konstatovali, že to jsou ženy. Měly v rukách dlouhé tyče. Jedna z nich pozdvihla zbraň a namířila na Marka.

"Ne, ty ne! Tihle mi pomohli...!"

Smrtící pohyb byl zastaven výkřikem znásilněné dívky, která se přitom neobratně snažila obléknout šortky. Mezitím se nad nehybné tělo čtvrtého útočníka naklonil temný stín. Zablýskl se kov a žena se opět narovnala. V ruce se jí pohupoval kousek lidského masa a kapala z něho krev. S hysterickým smíchem pronesla:

"Zas jeden, který si už nikdy nezahraje na záletníka."

Bandě podle všeho velela velká svalnatá blondýna.

Po malém zaváhání vydal příkaz:

"Vy dva, půjdete s námi. Kdyby se snad náhodou některému z vás zachtělo fouknout, tak ho na místě probodnu. U nás v doupěti si všechno vysvětlíme."

Tiše a rychle proběhli několika ulicemi.

"Ještě štěstí, že nás táhnou naším směrem a ne někam na druhý konec tábora," vyslal telepaticky Ray.

O chvilu později dodal:

"Zřejmě už se blížíme k jejich doupěti. Zahlédl jsem v okně nejméně tři hlídky. Ty děvenky jsou pěkně ostražitě!" Konečně urostlá blondýna vstoupila do jednoho domu. Vnitřní příčky v něm byly vybourány a přízemí tak tvořilo jeden velký prostor. Osvětlení zajišťovalo několik loučí, ale ty byly zřejmě z nějakých zbytků umělé hmoty, protože v místnosti byl cítit štiplavý kouř.

Uvnitř byl shromážděn asi tucet dívek. Když uviděly, že jejich družky přivádějí zajatce, vypukly v nadšený řev. Jestliže si Mark doposud dělal nějaké iluze o osudu, který je čeká, pak je po tomto jásetu ztratil.

Blondýna se usadila na bednu a pohybem ruky si zjedнала klid.

"Myslely jsme si, Joano, že jsi už týden mrtvá, po tom útoku chlápků z C10 na zásobovací četu..."

"To si oni mysleli taky, a proto mě nechali ležet na zemi. Byla jsem jenom omráčená, ale rána na hlavě mi tak silně krvácela, že jsem byla samá krev. Jedna menší parta z bloku B mě našla a odnesla k sobě domů. Jsou jako poslušné ovce. Žijí zalezlé ve svém brlohu a strachy ani nevycházejí, ale opatrovali mě a dokonce mi dali najíst."

"Znásilňovali tě často?" otázala se silná, tmavovlasá mužatka, která vypadala na zápasnici a nad horním rtem měla jemný knírek.

Joana zavrtěla hlavou.

"Ne! Mají mezi sebou několik dívek a to jim stačilo."

Mark zvědavě sledoval tuhle malou ženskou komunitu. Polovina dívek byla oblečena do kalhot a vest z černé koženky. Všechny byly ozbrojené. Měly kopí vyřezaná z plastiku, všelijaké železné tyče, nože, biče, kyje... Mnohé nosily na krku řetěz jako náhrdelník, který ovšem v případě potřeby mohl sloužit jako smrtící zbraň.

"Dnes večer jsem se rozhodla, že se vydám za vámi. A když už jsem skoro dorazila do naší zóny, tak mě přepadli čtyři chlápci. Museli to být nějakí osamělí lovci, protože kdyby patřili do nějaké skupiny, tak by mě odtáhli k sobě. Takhle se snažili mě hned znásilnit. V tu chvíli se objevili tihle dva a překazili jim to."

"A sami si vlezli na jejich místo," ušklíbala se tmavovlasá mužatka.

"To ne! Táhle ? ukázala na Marka ? mi dokonce pomohl vstát, i když tak jak jsem byla stačilo, aby si na mě lehl."

Velká blondýna si pátravě prohlédla oba muže.

"Z kterého jste bloku?"

"My jsme jenom návštěvníci v táboře jsme sotva dvě minuty."

Taková odpověď se blondýně nelíbila. Na tváři se jí objevil zlostný úšklebek.

"Nemám ráda, když si ze mě někdo utahuje."

Do hovoru zasáhla nakrátko ostříhaná zrzka.

"Člověk by řekl, že to jsou astronauti. Aspoň jsou tak oblečení. Než mě sem poslali, tak jsem s jedním takovým chodila."

"Je to přesně tak, jak říkáte. Pracujeme pro S.D.P.P."

"Co potom děláte tady?"

"Hledáme jednoho přítele. Zaplatil jsem za něho kauci a je teď volný."

Dívky vyvalily překvapením oči.

"Chcete tím snad říct, že jste se ponořili do toho pekla abyste odsud vytáhli nějakého kamaráda?"

Blondýně náhle ztvrdly rysy v obličeji.

"A proč jste potom pomáhali Joaně?"

"Asi ze slušnosti. Nemám rád, když někdo špatně zachází se ženou."

Zrzka vykřikla: "Říkala jsem ti to, Magdo, jsou to astronauti. U nich jsou všichni tak trochu praštěný."

"Je to tak, asi budou mluvit pravdu. Koho to vlastně hledáte?"

"Je to sedmnáctiletý chlapec, který měl tu smůlu, že neměl v pravý čas dost peněz."

Ten věk na Magdu zapůsobil.

"Kde bydlí?"

"Strážný nám řekl, že v bloku F17."

Blondýna se znovu zašklebila.

"Bojím se, že jdete pozdě. V tomhle vám ani my nemůžeme pomoci. Musíte projít územím 'vzteklých psů' a ti také napadli oblast, kam máte namířeno. Chtějí si zvětšit svoje území a všechny zajatce nemilosrdně likvidují. Trošku nás to znepokojuje, protože až se nasytí vražd a mučení, budou se chtít určitě roztáhnout až do našeho sektoru."

"Pokud je alespoň nějaká naděje, chci se pokusit toho chlapce zachránit."

Mark vycítil z Magdina pohledu, že vyhrál.

"Já ale Magdo nesouhlasím, abychom je nechali odejít!" řekla tmavovláska se zaťatými pěstmi.

"Znáš přece první pravidlo 'amazek'. Žádný muž nesmí opustit náš prostor, aniž by ztratil své... to, co z něho dělá muže."

"Amazky, amazky, nemá to něco společného s amazonkami?" zeptal se Mark.

"Je radost potkat někoho tak kultivovaného," rozřehtala se blondýna. "Když jsem dala dohromady tuhle skupinu, nazvala jsem ji Amazonky. Ale bylo to moc dlouhé, tak jsme to zkrátily na 'amazky'."

Tmavovlásčin potupný návrh se setkal se širokou odezvou přítomných dívek a Magdě se na tváři objevila starostlivá vráska.

"Je mi vás líp," zašeptala, "ale nemohu prosadit svoji vůli proti všem ostatním. Doufám, že se umíte prát."

Nahlas dodala:

"Souhlasím, Miško, postarej se o ně, ale ty sama. Začni tímhle, zdá se být nejsilnější."

Mužatka přistoupila k Rayovi. Usmála se a odhalila svoje našloutlé zuby.

"Výborně, nejdřív tě převálcuju a pak ti je ušmíknu... Potřebuju si rozšířit sbírku."

Přistoupila asi tak na metr k Rayovi a zastavila se. hodnotila situaci. Oči jí plály nedočkavostí. Vrazila pravou pěstí protivníkovi do břicha s hbitostí, kterou by nikdo v jejím zavalitém těle nehledal.

Ray na tisícinu vteřiny zaváhal. Nesmí poznat, že má proti sobě androida. Předklonil se proto a zdařile napodobil bolestivý výkřik. Mužatka už si byla jista vítězstvím a udeřila ještě levačkou na bradu, která se k ní přiblížila. Ale ke svému velkému překvapení máchla do prázdna. Její soupeř uhnul. Dala do toho úderu všechnu svoji sílu, protože si myslela, že tím bude souboj u konce. Jak byla rozmáchnutá, zakopla. Vtom přiletěla vzduchem facka a přistála hlasitě na kulatoučkém zadku. Po tomto zvuku nastalo v místnosti hluboké ticho.

"Rayi, ne!" vykřikl telepaticky Mark. "Neponižuji ji. Použij program Judista!"

Rozlícená mužatka se opět vrhla s napřaženými rukama do útoku. Vypadalo to, že chce soupeře zardousit. Ray se ale shýbl, chytil ji za ruku a mocným trhnutím ji přehodil přes rameno. Dívka za letu vykřikla a pak dopadla naznak. Z toho, jak utlumila pád, bylo vidět, že je to zkušená zápasnice. Ray se nijak nesnažil ze svého postavení něco vytěžit a bez hnutí čekal, až se zvedne. Dívce se objevil u očí úžas a překvapení. Sebrala se ze země a opět vyrazila vpřed. Náhle klesla a nohy se pod ní podlomily. Ray také ztratil rovnováhu a upadl. Mužatka okamžitě zdvihla obrovskou mačetu a zamířila na šiji. Pak udeřila ... do země! Jen se zaprášilo. Ray sebou totiž mrsknul, otočil se a už stál na nohou. Žena se zdvihla hned po něm a třela si předloktí.

"Tvůj přítel se umí dobře prát," zašeptala blondýna Markovi do ucha, "ale dělá chybu, že nevyužívá své převahy.

Kdyby zvítězila Miška, neměla by s ním nejmenší slitování."

A mladá žena se s nadávkou na rtech opět vrhla vpřed. Ray uskočil jako toreador a nastavil jí nohu. Miška zavravorala a upadla. Instinktivně se stočila do klubička, protože očekávala kopanec, ale ten nepřišel. Android se zastavil. Dívka funěla, byla celá rudá, ale opět se zdvihla. Pomalu se přibližovala ke svému protivníkovi, který stál jako přikovaný.

"Rayi, pozor, nepotíš se jako člověk!"

"Dík za upozornění, úplně jsem na to zapomněl.

Miška se s fevem vrhla na svého protivníka. Ten se však tentokrát neuhnul. Její ruce sevřely mužovo tělo a tiskly... Její bicepsy naběhly do neuvěřitelné velikosti... Pak sevřel ženu Ray.

Jedna... dvě... možná tři minuty uplynuly v hrobovém tichu. Oba bojovníci strnuli. Miščin obličej stažený do ošklivého šklebu začal přecházet do ruda. Pomalu, skoro neznatelně se její tělo sesunulo. Bylo jasné, že její obrovská síla je u konce. Z úst jí vyklouzla slabá, přerývaná prosba.

Ray okamžitě sevření uvolnil. Dívka se sesunula na zem, sedla si a snažila se popadnout dech. Android se složil vedle ní taky hekal vyčerpáním. Uběhly dvě minuty a vydešené přihlížející se neodvážily ani ceknout.

"Tak co, pokračujeme, nebo to skrečnem?" zeptal se Ray.

Do Mištiny tváře se vrátila normální barva. Odpověděla mu chraplavým hlasem: "Myslím, že toho můžeme nechat, jsi správný chlap, žádné křivák. A umíš se dobře prát."

"Ty taky! Máš skvělou techniku."

Miška si povzdychla, položila Rayovi ruku na rameno a velmi tiše dodala:

"Kdybych byla v životě potkala chlapa jako jsi ty, tak bych tady nebyla."

Pak se zastyděla za svoji slabost a nahlas dodala:

"Magdo, beru svoji žádost zpět. Tihle dva mohou odejít. Nejsou to lumpové jako ti ostatní."

Blondýnu potěšilo vidět svoji nebezpečnou sokyni poraženou. Zeptala se dívek: "Kdo je proti?"

Žádná odpověď. Všichni znali fenomenální Miščinu sílu. Proč se tedy pouštět do něčeho, v čem ani ona neuspěla?

Magda doprovodila Marka až ke dveřím.

"Odejděte rychle, dřív než si to moje dívky rozmyslí. A jestli pořád trváš na tom hledání, pak si dej dobrý pozor. 'Vzteklí psi' jsou mazaní a nemají žádné slitování."

Natáhla k němu ruku. Mark ji uchopil a donesl ke rtům

"Moc Vám děkuji za vaše rady. Budeme opatrní."

Magda se zachvěla a zasněným hlasem špitla:

"Kdyby všichni muži byli jako ty, to by byl svět krásný."

3

Hned za první křižovatkou se Mark zastavil.

"Pěkně jsi to s nimi zkoulel Rayi, s jinou bandou bychom z toho tak snadno nevyvázli. Víš už, kde je ten blok, který hledáme?"

"Samozřejmě!"

"Budeme muset použít tvé antigravitační zařízení. Nemám nejmenší chuť se setkat s těmi 'vzteklými psi'."

"Ale co když budou mít na střeše strážce?"

"To je jednou. Tady nejsme na žádné primitivní planetě a neriskujeme vyprovokování nepřírozeného vývoje. Zdejší civilizace se již vyvíjí k té nejkrutější represí."

Síla androidova antigravitačního zařízení byla vypočítána tak, že mohl s sebou nést ještě jednoho člověka. Android tak dokázal v případě nouze odnést svého pána a zachránit ho z nebezpečí.

"Dobrá, vyskoč mi na záda a chyt' se okolo krku."

Podivný pár se tichounce vznesl do vzduchu. Přeletěl několik bloků chatrných a ubohých domů.

"Měl si pravdu, Rayi, rozeznávám četné skupinky brázdící ulice. Prošli bychom jen za cenu těžkých potyček. Táhleta střecha nás zajímá."

Na domě byla jakási terasa pokrytá plastikovými dlaždicemi, jaké se dělaly před mnoha staletími. Uprostřed se tyčila zvláštní konstrukce. Dveře už dlouho chyběly a bylo vidět jen jakousi zrezavělou mechaniku. Byla to strojovna starého výtahu. Ray s Markem měkce přistáli na střeše.

"Teď už zbývá jen najít Olivera."

"Pozor, Marku, zkontroluj si ochranný opasek. Moje biodetektory signalizují něčí přítomnost."

Ray se tiše připlížil k boudě a protáhl se dovnitř. Ozval s tlumený výkřik... Ray se vrátil se svázaným asi třicetiletým mužem, tmavým a neoholeným, který se chvěl panickou hrůzou. Tak strašně se třásl, že ho android ani nemohl rozvázat. Když uviděl Marka, trochu se uklidnil.

"Vy... vy nejste ti 'vzteklí psi'?"

"Ne. Hledáme Olivera Standmana. Je to takovej hubeňour, ani ne osmnáct."

Muž ukázal prstem na padací dvířka.

"Je tam dole... Tedy byl... Ale 'vzteklí psi'... Včera nás přepadli... Hrůza... Jsou to šílenci... Zavraždí každého, kdo se jim postaví na odpor... Ostatní mučí... Někteří naši ještě bojují v poschodích."

Náhle se poklop ve střeše otevřel.

"Někdo se tu schovává."

Strachy pološílený muž se Rayovi vytrhl a pokusil se skrýt ve výtahové šachtě. Z poklopu se vynořili tři muži v bundách, na kterých měli neuměle namalovanou psí hlavu s červenými tesáky.

Uprchlík nestačil doběhnout do svého úkrytu. Do zad se mu zabodl nůž. Zavravoral a padl na kolena. To už na něm seděl jeden 'vzteklý pes'. Prudkým pohybem vytrhl z pouzdra dýku, chytil muže za vlasy a jediným pohybem zápěstí mu uřízl hlavu a odhodil ji za sebe. Vytryskla krev a ozval se nepřítelný smích... ale náhle ustal. Na Markův pokyn Ray použil laser, který měl ukrytý ve svém pravém ukazováčku. Útočník dostal ránu přímo mezi oči a svalil se na zem. Druzí dva vyrazili na Marka, točili přitom kovovými řetězy, až to zlověstně svištělo. Moc blízko se však ti dva ničemově nedostali. U kořene nosu se jim objevila stejná černá tečka.

"Není čas na řeči. Musíme se podívat, jestli je ten ubohý chlapec je naživu."

"Pusť mě před sebe a vyndej si laserovou zbraň. Jak jsi viděl, na tyhle šílence je jistější nejdřív střílet a až potom diskutovat."

Oba se vydali po temném rozviklaném schodišti dolů. Marka udeřil do nosu nesnesitelný hnilobný zápach. A k němu se ještě přidal mdlý pach krve... Z odpočívadla horního patra vedla chodba spojující asi deset místností. Všude po zemi se povalovaly v groteskně zkroucených pozicích mrtvol. Hrůza! Proražené lebky, rozpáraná břicha, oddělené údy...

Mark ani na těch nejprimitivnějších něco tak strašného neviděl.

Udělal rychlou obhlídku. Celkem sedmnáct mrtvol, ale Oliver mezi nimi nebyl. Ze schodišťního prostoru se ozýval bolestivý řev. Tak nepřítelné zvuky mohl vydávat pouze mučený člověk.

Opatrně sestupovali o patro níž. Vtom Ray Marka bez varování zatlačil do kouta. Na chodbě svítily dvě louče. Pět 'vzteklých psů' se tlačilo do dveří. Dva jejich druhové už leželi na zemi. V břiše měli zabodnutý zvláštní šíp.

Na pokyn urostlého holohlavého 'vzteklého psa' vběhl jeden muž místnosti. Ozval se tlumený výkřik. Muž pomalu zacouval zpět a držel se rukama za břicho. Zoufalým pohybem si z těla vytrhl šíp a pak se náhle zhroutil. Chodbou se rozlehly vzteklé výkřiky.

"Ten všivák! Chci ho dostat živýho! Nemůže přeci vystřelit víc, než jeden šíp najednou. Jdeme!"

Zbylí čtyři mužové vyrazili. Bylo slyšet tlumené údery. Tři z nich obklopili nějakou oběť, která se už nemohla bránit. Ve zlomku vteřiny Mark rozeznal chlapce, kterého viděl na fotografii. Ray byl ještě rychlejší, než on. Z jeho pravého ukazováčku vyšlehl rychle po sobě tři výstřely. Hoch zůstal jako přikovaný (tak ho vývoj situace ohromil. Už si myslel, že je s ním konec a náhle mu vysvitla naděje. Když ho Mark uchopil za ruku, celý se chvěl.

"Kdo... kdo jste?"

"Kapitán Stone. To ty jsi mi napsal?"

"A vy jste opravdu přišel?"

"Nebyla to procházka růžovou zahradou. Ale teď pojď, musíme zmizet."

"To nejde, blokují východ! Je jich moc. Ani s laserem je všechny nedokážete pobít."

"Utečeme po střeše."

"Můj luk! Nechci se nechat zavraždit bez boje."

Pokusil se vrátit do místnosti, ale Mark ho zadržel.

"Už ho nebudeš potřebovat. Jdeme."

Vběhli na schodiště a vtom uslyšeli křik:

"Támhle! Jsou tři a chtějí nám upláchnout."

Ten chlápek musel mít oči jako ostříž, když je v té tmě dokázal rozeznat.

Jako na povel vyběhl na schodiště celý houf mužů. Podle dusotu jich bylo nejméně deset.

Mark a Oliver stačili prolézt poklopem ven. Ray zůstal na posledním schodě stát. Za necelou minutu se vynořila první hlava. Android se jí prudkým kopancem zbavil. Padající tělo cestu srazilo další dva pronásledovatele, kteří jen vychrlili salvu nadávek.

"Uspávací granát, rychle!"

Ray vyndal z kapsy asi tři centimetry velkou kuličku s velmi prchavým obsahem a hodil ji dolů. Schodištěm zazněl tlumený výbuch a hned po něm bylo slyšet pád mnoha těl.

"To je na pár minut uklidní, ale uspávací efekt rychle vyprchá, v tomhle domě je všude průvan. Co navrhuješ, Marku?" Jestliže sejdem na ulici, budeme muset projít přes polovinu lágru, abychom se dostali k bráně."

"Nemusíme jít přeci až tam. Hranice tábora jsou sotva dva bloky odsud."

"Jsou pod dohledem a automaticky se tam střílí."

"Přeletíme horem. Nejdřív vezmeš Olivera a posadíš ho ven a pak se vrátíš pro mě."

Ray začal rychle počítat.

"To nejde, Marku. Tam a zpátky mi to bude trvat víc jak půl hodiny. Tak dlouho tu sám nemůžeš zůstat."

"Necháš mi tu svoje granáty."

"To by ti nemuselo vystačit. Mám jiný návrh. Vezmu Olivera na střechu sousedního domu a pak se vrátím pro tebe."

Takhle budeme poskakovat pomalu vpřed a já vás budu mít oba na dohled."

"Ale bude to trvat déle."

"Lepší ztratit trochu času, než život."

Oliver hleděl na své nové přátele nechápavě. Ničemu nerozuměl, protože Ray s Markem komunikovali telepaticky. Ray ještě pro jistotu vhodil do dvířek na schodiště další granát. Pak vzal chlapce pod paždí a vznesl se, aniž se hližel na jeho zděšený křik.

Ray pečlivě prozkoumal celou terasu a pak Oliverovi nařídil:

"Hlavně zůstaň stát, ať tě pořád vidím."

Za hodinu byli z tábora venku. Teprve za plotem, až když měli temnou siluetu lágru za sebou, až pak Oliver uvěřil, že je zachráněn. Dojetím se mu podlomily nohy a sesul se do trávy a rozvzlykal se.

4

Oliver se trochu vystrašeně rozhlížel kolem sebe. Po několikahodinovém spánku a po prodlouženém pobytu v koupelně vypadal docela slušně. Ray mu navíc obstaral nové šaty, které mu docela padly.

"Sedni si a najez se. Musíš mít hlad," řekl Mark a pak pobaveně sledoval, jak jeho protějšek do sebe láduje množství jídla, které by nasýtilo tři osoby.

"Máte parádní byt, pane Stone."

"Říkej mi Marku, je to kratší. Proč ses mi neozval, když tě soudili? Vyhnul by ses mnoha nepříjemnostem."

"Když jsem uslyšel rozsudek, bylo mi jasné, že za mě nikdo padesát tisíc dolů nezaplátí."

"A proč jsi změnil názor?"

Oliverovi se objevily v očích slzy.

"Za to, že jsem v táboře vůbec přežil, vděčím kamarádovi Billovi."

"To je ten, co jsi s ním přišel do tábora?"

"Ano... víte... Včera ho ti všiváci chytli a zabili. Viděl jsem je, ale nemohl jsem nic dělat. Pak jsem se zhroutil."

"Už na to nemysli. Bylo to hrozné, ale musíš zapomenout. Chce to čas."

"Je to skutečně pravda, že jste za mě zaplatil celou tu částku?" zeptal se Oliver nejistě.

"Všechno je vyřízeno. S konečnou platností."

"Vy jste znal moji matku?"

"Nikdy jsem ji neviděl."

Oliver překvapením otevřel pusku.

"Pak tedy proč...?"

"Řekla ti, že předtím, než si vzala tvého otce byla vdaná?"

"Ano. Za nějakého geologa Paula. Byl to prý sympaták a zemřel při nějaké nehodě."

"Byl to můj bratr. Když zemřel, bylo mi mň, než tobě teď. Moc jsem ho obdivoval. Byl to můj vzor, můj ideál. Proč jsi mě za celé ty dva roky, co jsi byl na Zemi, nevyhledal, byl bych ti pomohl při studiu."

"Vůbec jsem nevěděl, že existujete. Čtrnáct dní před smrtí napsala maminka takový nesouvislý dopis, ze kterého byla cítit úzkost. Psala v něm, že je otec po poslední cestě zachmuřený a znepokojený. Prý ji nechce nic říct, ale ona si myslí, že to vše má nějakou souvislost se společností Furster. Na konec mi napsala, abych se v případě nebezpečí obrátil na vás."

Oliver spolknul poslední sousto a vstal.

"Tak děkuju, byl jste moc fajn, ale já už musím jít."

Marka to překvapilo a chvíli trvalo, než zareagoval. Chlapec už byl u dveří.

"Chceš zabít toho Francise Greena, cos ho prvně netrefil?"

Oliver se zachvěl a otočil se.

"Musím to udělat. Musím rodiče pomstít. Vždyť víte, jací byli..." řekl Oliver a po tvářích mu stékaly slzy.

Mark chlapce objal kolem ramen a zlehka jej posadil do pohovky.

"Teď mě dobře poslouchej. Nechovej se tak jako ti 'vzteklí psi' z tábora, kteří chtějí jen zabít. Teď je chvíle, kdy člověk může ukázat, že má taky něco v hlavě. Je-li pravda, že firma Furster nechala zavraždit tvoje rodiče, myslíš, že by o tom informovala Greena? To je jen obyčejný obchodní zástupce a za nic nemůže. Jestliže se něco proti nim upeklo, tak to určitě bylo na Terranii XXV a ne na Zemi."

Oliver se schoulil do klubíčka a rozvzlykal se.

"Tolik bych chtěl na všechno zapomenout a nejde to."

"Já bych taky rád věděl něco víc o celé té události. Mám chuť si udělat výlet na Terranii XXV. Chceš jet se mnou?"

Oliver zdvihl hlavu a v očích se mu mihl záblesk naděje.

"Ale pozor! Mám jednu podmínku. Čistě formální. Celou dobu, až do našeho návratu na Zemi, mě budeš poslouchat. Na slovo a bez diskusí."

"Podle rozkazu, Marku," řekl Oliver spontánně.

"Tvoje slovo muže?"

"Máte ho. Kdy odjždíme?"

"Zítř ráno."

"Seženeme dopravní loď? Moc jich není."

"Pojedeme mou vlastní."

Hoch překvapením oněměl.

"Vy máte svoji vlastní jachtu? Nevěděl jsem, že S.D.P.P. svým lidem tak dobře platí."

"Mám nějaké příjmy i odjinud a tu loď mi nabídli přátelé, kterým jsem kdysi pomohl. Teď si odpočín. Vypadáš strašně.

Kdyby tě takhle někdo se mnou viděl, myslel by si, že jsem tak lakomý, že ti nedám ani najíst."

Jakmile Oliver odešel, nařídil Mark Rayovi, aby připravil Merkura.

"Uděláme si malý výlet."

"Toho jsem se právě obával. Co si myslíš, že tam najdeš?"

"Nevím, ale chtěl bych dokázat, že se Oliver mýlí."

Rozhovor přerušil zvonek videotelefonu. Mark povytáhl údivem obočí, když na obrazovce poznal admirála Neumana.

"Plukovník Still mě informoval. Jsem rád, že jste svého chráněnce našel. Zjistil jsem dotazem na počítač, že jste v tomto století jediný člověk, který kdy z lágru vyšel živý!"

"Nebyla to žádná radost!"

Admirálovi ztvrdly rysy v obličeji.

"Jaké to tam je?"

Mark polkl nadávku, ale pak to nevydržel:

"Je to nejpříšernější peklo, jaké si dovedete představit. Je mi na zvracení z toho, že jsem pozemšťan. Ten váš zatracený soudní počítač odsuzuje většinu drobných provinilců do společností sadistických a krutých bestii. Odsuzujete je k otřesné smrti. Je to stokrát horší, než dezintegrační komory, které si vaše jinak široké svědomí přeje zrušit. Člověk vržený do toho lágru má jedinou alternativu. Buď se nechá zardousit nebo se změní na divokou zvěř."

Admirál pohybem ruky zarazil přívál výčitek.

"Chápu vaše rozhořčení. Tábor vyděděnců byl založen před třemi sty lety, dřív než se začaly stavět vězeňské satelity, kde jsou umístěni ti skutečně nejhorší kriminálníci. Ostatní posíláme dál do táborů."

Neuman unaveně povzdychl.

"Znáte přece počítače, dělají svou práci, tak jak byly kdysi naprogramovány. Před třemi týdny se prezident divil, že je pro tábor tak malý potravinový rozpočet, když se počet potrestané populace zvyšuje. Jmenoval vyšetřovací komisi a požádal mě o vyhotovení zprávy. Proto mě vaše malá výprava velmi zajímá. A pak také budu muset pro komisi zorganizovat návštěvu lágru."

"Zajistěte si obrněná vozidla a doprovod bojových robotů," rozesmál se Mark.

"Ray byl s vámi?"

"Bez něj bych tu už nebyl."

"Vím, že váš robot nahrává vše, co vidí a slyší. Můžete mi zhotovit kopii jeho paměťových krystalů? Pomohlo by mi to v práci."

"Rád! Uvidíte, že to není žádný med."

Admirál pokýval hlavou.

"Zatím vám děkuji. Kdybych potřeboval vaše svědectví, tak vám zavolám. Samozřejmě, že až za pár dní, předpokládám, že si uděláte menší dovolenou... na Terranii XXV."

Neuman byl bystrý a měl dobrý postřeh. Mark musel potlačit úsměv.

"Předpokládáte velmi správně. Olga byla moje švagrová."

"Zbožňuju smysl pro rodinu. Doufám, že mi budete všechno vyprávět, až se vrátíte."

Tentokrát už Mark překvapením skoro nadskočil. Admirál byl velmi zaměstnaný člověk a nikdy nemluvil naprázdno.

"Vysvětlíte mi, co byste potřeboval zjistit."

Admirál pokýval hlavou.

"O nic konkrétního se mi nejedná, ale život na nově kolonizovaných planetách mě nemůže nezajímat. Oficiální zprávy jsou často přibarvené a moji informátoři nejsou nic moc a navíc jsou často nesvědomití. Proto je nezasvěcený pohled inteligentního člověka vždy přínosem. Mimochoodem (lidé se tam obávají androidů. Bude lepší, když Ray poleť jako druhý pilot. Pošlu vám pro něho platný doklad. Šťastnou cestu, kapitáne."

Ray vešel do místnosti a našel svého přítele zahleděného do ztemnělé obrazovky.

"Merkur je připraven. Můžeme vyrazit, kdy budeš chtít."

"Zkontroloval jsi i zbraně?"

"Nechybí ani jedna střela. Znáš mě přeci, jaká jsem pečlivka. Nemám rád, když něco není v pořádku. Ale proč bereme bojové vybavení, když jedeme jen na malý výlet?"

"Obávám se, že naše cesta nebude tak klidná, jak si myslíš. Neumanova starost o nás se mi vůbec nelíbí. Vzbud' Olivera, vyrazíme už dnes večer."

5

"Už vidím Terranii XXV," zvolal Ray.

Na obrazovce se objevila velká světle zelená koule.

Cesta subprostorem trvala tři dny. Oliver celý ten čas trávil v pilotní kabině a neustále se na všechno Raye vypytał.

Android odpovídal s neúnavnou trpělivostí.

"Hmotnost 0,87 hmotnosti Země."

"Budeš ještě lehčí než teď, synku," zažertoval Ray, "dávej pozor, aby tě něco neodfouklo."

Počítač neustále chrllil monotónním hlasem informace o terramorfní planetě.

"Od severu k jihu se táhne hlavní kontinent. Uprostřed je velký záliv s vnitrozemským mořem. Zbytek planety tvoří obrovský oceán s mnoha malými ostrůvky. Většinu kontinentu pokrývají lesy, jenom směrem k pólům jsou prárie a pak ledová pole."

Na úpatí hor pramenila řekla, která klikatě protékala celou pevninou a ústila do vnitrozemského moře. Na tomto místě vyrostlo jediné město na Terranii XXV, město Grantville. Asi padesát kilometrů na sever se tyčila řada důlních provozů. V okolí dvou set kilometrů se rozkládala pole, vzniklá vymýcením lesů, které jinak pokrývaly zbytek pevniny. Astroport ležel dvacet kilometrů západně od města, téměř na břehu řeky.

"Astronef Merkur přilétající ze Země žádá o povolení přistát."

Mladý operační pracovník na věži s úsměvem odpověděl:

"Přistání se povoluje, potřebujete nějakou technickou pomoc?"

"Stačí udat sestupové souřadnice. Jinak jsem soběstační."

"Výborně. Přistaňte si do pásma C, které je vyhrazeno pro návštěvníky. Nemějte obavy, budete tam sami."

Pak odříkal řadu čísel a Ray je vložil do palubního počítače. Ani ne za půl hodiny se Merkur posadil na Terranii XXV.

"Vyndeje transvozidlo, budeme ho potřebovat a pak uzavři nákladní prostor. Zapni automatickou ochranu tak, aby okamžitě spustila, jakmile by se někdo pokusil o vloupání. Těm zdejším bezpečnostním systémům vůbec nevěřím."

Vstoupili do transvozidla a dojeli k administrativní budově. Všechno vybavení zde bylo na velmi primitivní úrovni (jedna kontrolní věž a hranatá budova s administrativními službami).

Rychle vyřídili technické detaily a vstupní povolení na týdenní pobyt. Pak předstoupili před policejní kontrolu.

Úředník roztržitě pohlédl na Markův doklad. Byl to špatně oholený, tlustý a velmi se potící muž.

"Účel vaší návštěvy?"

"Obchody. Rád bych prověřil možnosti investic."

"Přinášíte-li prachy, pak buďte vítán," zavtipkoval úředník a pak dodal: "Ale dávejte si pozor. Rvačky jsou zakázány a šéf dal příkaz zabásnout každého, kdo poruší jeho nařízení. Buďte vítáni na Terranii XXV."

Vyjeli na cestu směrem ke Grantville.

"Kde začneme?" zeptal se Ray.

"Doufám, že tu je nějaký hotel, kde bychom se mohli ubytovat."

Ujeli asi deset kilometrů, když Oliver náhle řekl:

"Kousíček odtud stál náš dům. Moc rád bych ho viděl."

Mark chvilku váhal. Nezpůsobí vzpomínky chlapci příliš velikou bolest?

Transvozidlo zastavilo před prefabrikovaným domkem, jakých bylo na rozvojových planetách postaveny stovky. Okolo domu byl hezký bílý plot a zahrada, kdysi určitě velmi příjemná. Teď byla zarostlá plevelem. Na dveřích bylo napsáno: "Soudním rozhodnutím určeno k prodeji. Obrátte se na José Silvu. Grantville."

Mark zadržel Olivera, který se chystal vstoupit.

"Je zbytečné riskovat zatčení pro pokus o vloupání."

Grantville bylo typické město nově kolonizované planety. Pravoúhlé ulice, domy po obou stranách, jedno či dvoupatrové, většinou z prefabrikovaných materiálů nebo z místních zdrojů (z kamene a ze dřeva).

Na hlavní ulici se na ně usmálo štěstí. Uviděli ceduli "Realitní kancelář Silva".

"Zastav Ray, chtěl bych se na něco zeptat."

Vystoupil z transvozidla a vešel do domu. José Silva byl malý, obtloustlý a celý porostlý černými chlupy.

"Cestou z astroportu jsem viděl, že je na prodej jeden dům."

"Je to skvělá příležitost," usmál se mužík, vstal a po očku mrknul ven, kde stálo luxusní transvozidlo.

"Či byl ten dům?"

"Majitelé bohužel zemřeli při autonehodě a jejich syn spáchal na Zemi nějakou hloupost, a tak soudní počítač určil dům k prodeji."

"Zač?"

Silva pohledem zvažoval možnosti příchozího. Na sobě má obnošenou astronautickou kombinézu, která mnoho důvěry nevzbuzuje, ale co to transvozidlo? Je to nejnovější model ze Země.

"Dvacet tisíc dolsů."

Mark se hlučně rozesmál.

"Dům se mi sice líbí, ale blázen zase nejsem. Nabízím osm tisíc dolsů."

Muž bezmocně rozhodil rukama.

"To je vyloučeno. Mám závazky vůči soudnímu počítači."

Mark vyndal z kapsy peněženku a vysázel na stůl osm tisíc.

Obchodník se zájmem celou dobu přihlížel.

"Znovu vám musím opakovat, pane, dvacet tisíc dolsů. Buď berte nebo nechte ležet."

"V tom případě nechávám ležet," odvětil chladně Mark a sebral ze stolu peníze. "Najděte si jiného zájemce."

"Počkejte ještě, přeci můžeme diskutovat. Ten dům je velmi dobře položen, má hezký pozemek a je v oblasti, která se právě rozvíjí. Zaručuji vám, že jeho cena se do necelých dvou let ztrojnásobí."

"Dobrá, vrátím se tedy za dva roky," řekl ironicky Mark a chystal se odejít.

"Deset tisíc dolsů," vyhrkl obchodník.

Zdálo se, že Mark váhá.

"Souhlasím. Ale nastěhovat se chci už zítra."

"Postarám se o všechny formality a vy se jen nastěhujete. Dům je kompletně vybavený a je i zařízený nábytkem."

Podivný zákazník vzbuzoval v Silvovi zvědavost. Vyndá z kapsy deset tisíc dolsů jako by to bylo pár drobných.

"Chcete se u nás usadit?" zeptal se.

"To záleží na tom, jestli se mi podaří šikovně investovat..."

"Měl byste se setkat s panem Fursterem. Má v rukou všechny důlní koncese a je to nejdůležitější osoba na Terranii

XXV. Kdybyste měl zájem, tak vám s ním sjedná schůzku."

"Proč ne? Aspoň nebudu ztrácet čas. Nevíte náhodou o nějakém hotelu, kde by se dalo přespat?"

"Druhá ulice vlevo. Řekněte šéfovi, že jdete ode mě."

6

"Olivere, zůstaneš tady."

"Raději bych šel s vámi."

"To nepřípadá v úvahu. Jdeme na návštěvu k prezidentovi místní policie a nemyslím si, že by ti bylo příjemné se s ním setkat."

Chlapec se zašklebil.

"To máte tedy pravdu. Ale co rodiče...?"

"Slibuji, že ti přinesu kopii zprávy."

Pozemšťané už byli v hotelovém pokoji dvě hodiny.

"Tak mám tvoje slovo, Oliver? Na oplátku zítra půjdeme do domu tvých rodičů. Už ti znovu patří. Koupil jsem ho."

"Pak je tedy váš!"

"Hned, jak to bude možné, převedu jej na tvoje jméno. Teď bych zbytečně přitahoval pozornost."

Policejní stanici našli v dvoupatrové krychli, i když musela být postavená poměrně nedávno, mnohé by se dalo zlepšit. Obzvláště v úklidu všech prostor. Po zemi se válely prázdné kelímky z umělé hmoty, papíry... Po krátké rozmluvě se strážným byli vpuštěni k šéfovi policie.

Kapitánovi Otto Kirschnerovi bylo okolo šedesáti let, měl silnější postavu a prošedivělé vlasy. Velmi se potil a pod rozepnutou košilí bylo vidět vlhké a chlupaté tělo.

"Sedněte si," zavrčel mrzutě. "Ta zatracená klimatizace už zase nefunguje. Proč vás zajímá zpráva o nehodě manželů Standmanových?"

"Olga byla moje švagrová."

"To jste si mohl ušetřit cestu," ušklíbl se kapitán. "Všechno jsem předal soudnímu počítači na Zem."

"Abych řekl pravdu, jsem tady hlavně obchodně. Když už jsem tady, tak se chci zeptat. Co si o tom myslíte?"

"Byla to obyčejná nehoda. Divím se, že takových nehod není víc. Vozidla, ve kterých tu lidi jezdí, patří dávno do šrotu.

Často i něco popijou a pak to někam napálej..."

Policista vstal a bylo vidět, že mu to dělá potíže.

"Pojďte za mnou."

Odvedl je do malé místnosti, kde bylo nesnesitelné vedro. Celou místnost vyplňoval počítač.

"Tady jsou celé dějiny města Grantville. Předpokládám, že s tím umíte zacházet. Tlačítko F1 je přístupový kód."

"Tady můj kamarád se v tom trochu vyzná."

"To je dobře, já tu víc jak deset minut nevydržím. Až budete hotovi, tak tu věc vypněte."

Ray našel v několika vteřinách dokument, který je zajímal a zkopíroval jej do své paměti. Staříčké transvozidlo narazilo do stromu a vzňalo se. Zuhelnatělá těla byla identifikována podle zubů. Svědek nehody žádný.

"Myslím, Marku, že můžeme odejít."

"Počkejte, měli bychom využít nabídnuté příležitosti. Nahraj všechny nehody za poslední dva roky a pak nahraj informace o společnosti Furster."

Ray neuvěřitelně zručně vytíkal do počítače zadání. Údaje se objevovaly a hned zase mizely, vystřídány jinými.

Androidovi stačila setina sekundy, aby zaznamenal potřebné údaje do svých paměťových krystalů.

"Hotovo. Chceš ještě něco jiného?"

Marka se zmocnilo zvláštní rozechvění.

"Existuje tam nějaký dokument o Paulu Stoneovi?"

"Podíváme se. Archiv je velmi dobře vedený. Tady! Zpráva hovoří o malé nehodě v průzkumné štolě..." Android se na chvíli odmlčel. "Zajímavé je, že v den smrti tvůj bratr podal žádost o důlní koncesi na jméno Stone a Furster. Jeho úmrtím přešla automaticky na Karla Furstera."

Mark se roztřásl. Hlavou se mu honily vzpomínky z dětství.

"Zaznamenej všechny udělené koncese od vzniku města."

Když byli hotovi, vrátili se ke Kirschnerovi do kanceláře. Ten se vrtal ve staříčkém ventilátoru.

"Už jste skončili?"

"Chtěl jsem vidět jenom ten dokument," usmál se Mark a rukou si utřel zpotené čelo. "Proč si tu klimatizaci nedáte opravit?"

"Nejsou náhradní díly. Poslední dvě nákladní lodě, které měly na Terranii XXV přistát, byly přepadeny piráty. Hlásil jsem to Vesmírné policii, ale té je to úplně jedno!"

"Děkuji vám, kapitáne, nebudu vás déle připravovat o čas. Bydlím tady v hotelu a velmi rád bych si s vámi dal v baru skleničku, kdybyste měl chvíli volno."

Vzduch venku byl v porovnání se vzduchem v policejní budově báječně osvěžující.

"Na co myslíš, Marku?"

"Oliver se možná moc nemýlil. Podívám se té společnosti Furster na zoubek. Teď se vrátíme do hotelu, doufám, že chlapec zatím něco nevyvedl."

Tam bylo všechno v pořádku. Oliver způsobně trčel ve svém pokoji.

"Tak co?"

"Jak jsem slíbil, předám ti zprávu. Musíš dát ale Rayovi chvíli na to, aby ji přepsal. Zatím si pojd' dát džus."

V tuto pozdně odpolední hodinu byl bar skoro prázdný. U baru seděli dva hosté a barman poklimbával za pultem.

Pozemšťané se usadili ke stolu do výklenku.

"Zpráva je stejná, jakou ti četli při procesu, nic nového se z ní nedovíme."

Oliver zesmutněl.

"Máš někde ten dopis od matky?"

"Při procesu mi ho vzali a už mi ho nevrátili. Marku, vy mi nevěříte?"

"Klid, chlapče, to jsem neřekl. Potřebujeme mít v ruce fakta. Zítra se pokusíme v domě tvých rodičů nalézt nějaké stopy, které možná vyšetřovatelům unikly. Věř mi, že se jen tak nevzdám."

K jejich stolu přistoupil velký, urostlý muž.

"Jste pan Stone? Promiňte, že vás obtěžují, ale rád bych s vámi mluvil!"

Mark si pohledem změřil příchozího. Mohlo mu být tak čtyřicet, ale rysy v obličeji prozrazovaly, že už ledacos v životě zažil.

"Posaďte se. Olivere, jdi se prosím tě podívat, jestli to už Ray dopsal."

Chlapec pochopil a nechal je o samotě.

"Jmenuji se Anton Kelker. Vlastním jednu důlní koncesi asi sto kilometrů severně odsud. Je malá, ale není nezajímavá."

Odmíchl se a zahleděl se na svoje velké mozolnaté ruce.

"Začal jsem před dvaceti lety. Sám jsem vlastníma rukama dennodenně kopal, až mi moje dřina přinesla první ovoce."

"Co jste těžil?"

"Jako všichni na této planetě. Drahé kameny (smaragdy, někdy i vzácné rubíny, diamanty, ale hlavně metamorfní akvamaríny, po kterých je velká poptávka hlavně v Zemské Unii."

Mark tyto zvláštní kameny znal. Byly nádherně duhově zbarvené a navíc měly schopnost měnit barvy podle denní doby.

"V průběhu let se moje těžební zařízení rozrůstalo a nyní zaměstnávám dvacet lidí. Ale nepřišel jsem proto, abych vám vyprávěl o svém životě. Máte tady astronef?"

"Novinky se šíří bleskovou rychlostí. Přistál jsem dnes ráno."

Kelker se smutně pousmál.

"Nemyslete si, to je velká událost. Je to první loď, která po třech letech na Terranii XXV přistála."

"Už jsem zaslechl, že piráti narušují lety."

"Je to úplná katastrofa. Už čtyři měsíce se mi nepodařilo vyvézt ani jeden kámen. A mnoho mých kolegů je ve stejné situaci jako já."

"A jak jste do dělali dřív? Nestalo se přeci poprvé, že meziplanetární lety byly zrušeny."

"Používali jsme služeb Standmanovy nezávislé dopravní kanceláře. Ale bohužel se zabil při nehodě zrovna před cestou, kdy měl odletět s naším zbožím. Jeho dopravní loď koupil Furster a dal ji do šrotu."

"Ty byl ale nápad! Vždyť on přeci musí být ve stejné situaci jako vy, ne?"

"Kdepak, jeho společnost má vlastní astronef. Spolu s asi deseti malými vlastníky jako jsem já jsme se spojili a pokoušeli se o všechno možné. Chtěli jsme si pronajmout dopravní loď ze Země, ale neuspěli jsme, protože prý tato oblast je považována za nebezpečnou. Dokonce jsme chtěli nějakou malou loď koupit. Zástupce místní Cosmos Jet Corporation nám tvrdil, že nejméně šest měsíců nebude mít žádný volný stroj."

Mark si ten údaj zapamatoval, protože tu společnost dobře znal.

"A co očekáváte ode mne?"

"Jistě tu nebudete déle, než bude potřeba."

"To máte pravdu, hodlám odletět za několik dní."

"Rádi bychom vám světili cennou zásilku. Nebojte se, nevážilo by to víc než třicet kilo. A vaši cenu předem respektujeme."

Když viděl, že Mark váhá, rychle dodal:

"Jste naše poslední naděje. Nemůžete odmítnout! Když zboží neprodáme, je to náš krach. Místní banka nám vypověděla veškeré úvěry. Mnozí z nás budou přinuceni prodat svoje koncese za směšné ceny Fursterovi."

"Dnes večer vám nemohu dát odpověď. Dejte mi dva dny na rozmyšlenou."

Kelker se zdvihl a podal Markovi vizitku.

"Na některém z těchto čísel mě vždycky najdete."

Když Mark osaměl, zavřel oči a telepaticky se spojil s Rayem.

"Pojďte se navečeřet."

Jídlo bylo lepší, než očekávali. Maso pocházelo z místních chovů a bylo prvotřídní. Oliver jako vždy spořádal úctyhodnou porci.

Ray jedl také, aby nebudil pozornost. Potraviny ukládal do dutiny v trupu a energii z nich získanou předával do generátoru. Mark se androida telepaticky zeptal:

"Jaké jsou tvé závěry?"

"Neprokázano se, že by nehoda Standmanových byla někým zaviněna. Stejně neprůkazná byla většina nehod za poslední dva roky tady. Zajímavější je ovšem rozbor koncesí. Původně měl Furster pouze jednu koncesi, a to tu, o kterou se měl dělit s tvým bratrem. Byla to žíla vynikající kvality a jak jeho obchody vzkvétaly, přikoupil postupně další místa a to jak od méně úspěšných kolegů, tak od státu. Nyní vlastní více jak polovinu veškeré zdejší produkce."

"S vámi je tedy zábava," utrousil Oliver.

"Máš pravdu, chlapče. Pojď, vypijeme si poslední skleničku u baru a půjdeme spát."

Přešli k baru, kde už sedělo asi dvacet lidí. Na barových židličkách posedávalo také pět mladých dívek v přiléhavých tunikách. Jedna z nich se neustále dívala směrem k Markovi. Po chvilce pokukování vykočila k pozemšťanům. Byla to

hezká brunetka s výraznými lícními kostmi a nakrátko střiženými vlasy. Vypadala v těch šatech velmi půvabně.

"Oli!" vykřikla. "Říkala jsem si, že to musíš být ty!"

Oliver zrudl a vyskočil ze židle. Oba si padli do náručí.

"Slyšela jsem, že jsi měl na Zemi velké potíže."

"Měl, Maggie, ale už je to pryč... díky tady mým přátelům. Pojd', představím ti je. Mark Stone a Ray Johnson. Tohle je Margareta Turnerová. Chodili jsme spolu do školy."

"Pojďte se k nám posadit," řekl Mark.

Dívka zavrtěla hlavou a vzdychla:

"Nemůžu, šéf nás hlídá. Jsme placeny za to, že popijíme s hosty."

"Pak tedy konejte svoji práci, přineste nám láhev šampaňského a vypijte ji s námi na zdraví. Chceme samozřejmě pravé šampaňské."

"Už tři měsíce jsme nedostali zboží. Zbývá nám několik posledních lahví a tak toho šéf využívá a prodává je za nehoráznou cenu třiceti dolů."

Mark podal dívce padesáti dolsovou bankovku.

"Tady máte a drobné si nechte. A tomu vašemu ochránci řekněte, že to chceme vypít pouze s vámi, jinak že hned jedem pryč."

Dívka odkráčela za břichatým chlápkem, který seděl vedle baru. Vrátila se s lahví drahé tekutiny, která trčela v nádobě s ledem. Zatímco nalávala skleničky, Oliver vyzvídal:

"Co tu vlastně děláš?"

"Vloni mi zemřel táta."

"Nehoda?"

"Ne, plíce. Celé mládí pracoval v prašném prostředí. Víš, že maminka mi zemřela, když mi bylo deset. Tak jsem si musela začít vydělávat sama. Tohle byla jediná práce, kterou jsem ve městě sehnala."

Do baru mezitím vešli tři muži. Jeden byl různolící kolohnát s rozhalenou košilí, odhalující svalnatý hrudník. Druzí dva také nebyli žádné pápěrky.

Maggie si sedla, jako by nechtěla, aby ji spatřili.

"To je Alec Sheppard. Mistr u Furstera. Hrubiján. Pod jakoukoliv záminkou se hned začne rvát. Množství lidí, které zmrzačil, nejde ani spočítat."

"A co policie, proč nezasáhne?" divil se Mark.

"Byl už několikrát zatčen, ale vždycky byl hned druhý den na Fursterův zásah propuštěn. Tady se nikdo nedokáže Fursterovi postavit."

Barem zazněl obrův hlas.

"Maggie, nech na pokoji ty sralbotky a pojd' se s námi napít."

Dívka se lekla a omlouvala se:

"Musím jít, jinak vám Alec nedá pokoj."

"Prosím, zůstaňte s námi," řekl Mark klidným hlasem.

Oliver celý zrudl a chtěl vstát, ale čísi ruka jej přitlačila do křesílka.

"Na šlechtěného kavalíra si zahraješ někdy jindy. Ted' to nech na Rayovi."

Kolohnát vstal a cestu převrhl jednomu hostovi židli. Ten ani nepípl.

"Řekl jsem ti, Maggie, abys šla sem. Nemám rád, když mě někdo neposlouchá."

Když byl asi tři metry od jejich stolu, android s úsměvem vstal.

"Tato slečna přijala naše pozvání a věnuje nám svůj večer. Přijďte zítra."

Sheppard nečekal a udeřil. Rozmáchl se boxerským úderem, ale Ray jednoduše o krok ucouvl. Odveta přišla okamžitě a byla strašlivá. Rána spodem na bradu byla tak rychlá, že ji viděl jen Mark.

Alecovi se protočily panenky a byl by upadl, kdyby ho Ray nezachytil do náruče. Zdvihl ho a odnesl na místo, odkud se před chvílí zvedl.

"Myslím, že se vašemu příteli udělalo nevolno. Měli byste s ním jít na vzduch."

Alecovi druhové byli sledem událostí tak zaskočení, že okamžitě a téměř mechanicky poslechli. Stále nechápali, co se vlastně Alecovi přihodilo.

Androida už celá ta záležitost přestala zajímat a vrátil se ke svým přátelům. Maggie hleděla na Raye s obdivem a Oliver se šklebil. K jejich stolu přiběhl tlustý majitel baru.

"Máte nějaký problém, pane?"

"Ani ten nejmenší. Jeden váš host trochu moc pil a tak ho můj přítel jednoduše posadil zpět na židli. Vidíte, jeho kamarádi ho už odnášejí. Přineste nám nějakou dobrou láhev, tahle je už prázdná."

Objednávka majitele baru potěšila.

"Už běžím, přeji vám hezký večer, pánové."

7

Během snidaně v hotelové restauraci řekl Ray Markovi:

"Merkur měl dnes v noci nezvanou návštěvu. Automatická ochrana ale naštěstí fungovala. Ty zloděje musí pěkně bolet hlava. Ted' jsem byl za úředníkem z realitní kanceláře. Dal mi klíče od domku a jen tak mimochodem se zmínil, že mluvil s Fursterem. Čeká tě dnes odpoledne ve tři ve svém sídle. Adresu jsem si poznamenal."

"Nemám příliš chuť se s ním seznamovat, ten člověk mě začíná dráždit. Kde je Oliver?"

"Ještě spí. Má za sebou náročnou noc. Ta malá z baru za ním po službě přišla do pokoje... Dlouho si povídali a pak..."

"Aha, tak proto..."

Ray se shovívavě usmál.

"Jsou mladí..."

"Vzbud' je!"

K Markovu stolu přistoupil kapitán Kirschner.

"Hledal jsem vás, pane Stone."

Mark mu rukou ukázal židli a nabídl mu, aby si objednal něco na můj účet.

"Dnes ráno jsem byl informován o podivné nehodě, která se udála na astroportu. Službu konající dozor nalezl v blízkosti vaší lodi dva těžce zraněné muže. Nejpodivnější je, že nesli výbušninu. Naštěstí ji v době střetu neměli ještě odjištěnou."

"A co říkají?"

"Nic. Ještě nepřišli k sobě. Vypadá to, že do nich narazilo nějaké vozidlo nebo silové pole."

Mark s klidem dopil svůj džus.

"To je docela pravděpodobné. Můj astronef je vybaven ochranným systémem, který spustí, jestliže se k němu někdo nepovolaný přiblíží. Kdo byli ti muži?"

"Horníci," řekl Kirschner po chvíli ticha.

"Pracovali pro Furstera?"

Mark dál nenaléhal, protože viděl rozpaky svého partnera, ale rozhodným hlasem dodal:

"Moje loď bude chráněna silovým polem i nadále. Byl bych vám zavázán, kdybyste o tom informoval příslušný personál na astroportu."

Kapitán se pokusil protestovat.

"Bylo by lepší, kdybyste obranný systém vaší lodi vypnul. Ochranu zajistíme sami."

"Dávám přednost vlastní ochraně. Jestli jsem dobře pochopil, přílet mé lodi na Terranii XXV je něco výjimečného a nerad bych, aby se vaši spoluobytelé zachovali nějak nevhodně."

"Kdo vlastně jste, pane Stone?"

"Už jsem vám to řekl. Obchodník, který si přeje investovat na vaší planetě."

"K tomu je třeba mít kapitál!"

"Nebojte se, až přijde čas, budu ho mít."

"Musím vás upozornit, že jsem se na vás už ptal u Vesmírné Policie. Čekám na odpověď."

Jestliže Kirschner čekal nějakou reakci, pak musel být zklamán. Mark nahnul brvou. Krátce po kapitánově odchodu přišel Oliver. Měl oči celé oteklé od nevyspání.

"Máš na snídani pět minut, než zaplatím za hotel."

Když Mark otevřel dveře do Oliverova rodného domu, ztrnul na prahu. Velká obývací místnost musela být kdysi příjemným místem, ale teď tu vládl nepopsatelný nepořádek. Nábytek byl poházený po zemi, polštáře rozpárané, obsah skříní vysypaný, na podlaze se válely šaty, nádobí, různé nářadí... Stejný nepořádek byl i v obou horních pokojích.

"Tady museli projít dost netaktní a úspěšní návštěvníci," podotkl Mark.

"Soudě podle prachu, který tu na všem leží, muselo to být už dost dávno, možná v době smrti Standmanových," dodal Ray. Oliver hleděl se slzami v očích na to, co kdysi bývalo jeho domovem.

"Do práce," zvolal rázně Mark, "musíme to tu dát všechno do pořádku. Oliver, budeš nás řídit."

Během úklidu se Mark Olivera zeptal:

"Tvůj otec tady schovával nějaké peníze nebo jiné cennosti?"

"Ne, nikdy jsme nebyli bohatí a otec měl velké starosti s tím, aby mi zaplatil studia."

"Co tu mohli ti lumpové hledat?" bručel si pro sebe Ray.

Oliver bezmocně rozhodl rukama. Mark zavěsil na stěnu obraz, který sebral na zemi. Množství kreseb po stěnách jej překvapovalo. Krajinky, zátiší i několik portrétů, které zobrazovaly jednu a tu samou ženu.

"To je moje maminka," zašeptal chlapec. "Táta hrozně rád ve volných chvílích maloval. Jejda, tyhle obrázky ani neznám."

Ukázal na čtyři malé obrázky, které zobrazovaly jednu a tu samou krajinu, zachycenou v různých ročních obdobích.

Obývací pokoj začal vypadat docela normálně. Pak se pustili i do prvního patra.

S úklidem skončili až po poledni. Zvenku na ně někdo zavolal. Ve dveřích se objevila rozesmátá Maggie.

"Dnes mám dovolenou. Jdu se na vás podívat, jak jste se zabydleli."

"Zůstaňte s námi na oběd," vybídl Mark dívku.

"Dobrá, ale pod podmínkou, že o kuchyň se budu starat já. Oli, pojd' mi pomociť."

Když oba zmizeli ve vedlejší místnosti, Ray zavrčel:

"Ještě štěstí, že jsem koupil hotové jídlo, jinak bychom se asi nenajedli."

Pesimistická předpověď se však nenaplnila a jídlo bylo v přijatelné době hotovo. Když dojedli, obrátil se Mark na Maggie:

"Měl bych na vás ještě jednu prosbu. Máme s Rayem schůzku a já bych rád, kdybyste dělala Oliverovi společnost, než se vrátíme. V žádném případě neopouštějte dům."

Dívka se pousmála.

"Nebojte se, dám na něj pozor."

Za pět minut tři zastavil Ray s transvozidlem před mříží. Velká cedule napsaná neumělým písmem hlásala:

FURSTEROVO VLASTNICTVÍ. ZÁKAZ VSTUPU. NEBEZPEČÍ SMRTI.

"Jen těžko by někdo dokázal být ještě nepříjemnější k hostům," pomyslel si Mark.

Ze strážní budky vyšli dva ozbrojení muži. Jeden držel pozemšťany na mušce a druhý šel k nim.

"Máme schůzku s panem Fursterem."

"Ani hnout. Zeptám se, jaké jsou instrukce."

Namířil si to k domácímu telefonu, který visel na zdi a za okamžik se vrátil.

"Jste očekávání. Pojedete dva kilometry po této cestě. Neradím vám z ní někam uhnout. Na zvědavce čekají všelijaké pastě."

Mříž se otevřela a vpustila transvozidlo dovnitř. Uprostřed rozlehlého prostranství stála dvoupatrová kamenná budova. Transvozidlo zastavilo u chodníku. Ihned se objevila ozbrojená stráž.

Pozemšťané byli odvedeni do prostorné vstupní haly.

"Pan Furster je ve své kanceláři, první dveře vpravo."

Majitel toho všeho byl velký hubený muž, s hranatým obličejem a orlím nosem. Delší vlasy neodkázaly skrýt počínající pleš. Seděl za stolem zavalen spisy. Ukázal rukou na dvě křesla a provrtával přitom své návštěvníky černýma očima.

"Jakmile jsem byl informován o vašem příjezdu, pane Stone, rozhodl jsem se vás neodkladně přijmout, abych vám ušetřil čas a eventuelní nepříjemnosti. Zřejmě ještě nevíte, že na Terranii XXV se nic neděje bez mého vědomí."

Mark a Ray se ani nepohnuli a mlčeli. Ta naprostá absence jakékoli reakce Furstera popudila, takže dál už pokračoval velmi odměřeně.

"Tato planeta má před sebou pěknou budoucnost. Můžete investovat do zemědělství, potravinářství, strojírenství nebo do cestovního ruchu, co vás napadne. Všechno je bezvadné."

"A co důlní průmysl?" utrousil Mark.

Furster stiskl ruce, až mu články na prstech zbělely.

"To bych vám neradil," pronesl ledovým hlasem, který byl zvyklý poroučet.

"Pracuji na této planetě už dvacet let a za tu dobu jsem vytvořil solidní společnost. Pro jiné v ní není místo."

"Vidím, že nemáte vůbec rád konkurenci."

Furster Markův klid vyváděl z míry a několik vteřin mu trvalo, než byl schopen dodat:

"Bylo by pro vás lepší, kdybyste pochopili, co jsem tím chtěl říct."

"Pochopil jsem velmi dobře, ale budu-li se chtít usadit na této planetě, budu se umět obklopit potřebnou ochranou. To je všechno, co jste mi chtěl říct?"

"Ještě jednu maličkost. Jestliže se rozhodnete vrátit na Zemi, nebylo by moudré s sebou vézt jakýkoliv náklad."

"Děkuji vám za upozornění, ale (při vši účtě k pozemským zákonům (sám dokážu posoudit co mohu a co ne."

Furster zrudl, ale ještě se dokázal ovládnout. Jakmile jeho hosté vyšli z místnosti, vyštěkl do sluchátka:

"Alecu, jede se podle plánu číslo jedna. Zachovej obvyklou diskrétnost."

8

"Proč ho takhle dráždíš?" rozčiloval se Ray.

"Jsem zvědav na jeho reakci."

"Myslím, že si zahráváš s ohněm."

Transvozidlo projelo vstupní branou a bez obtíží vyjelo na cestu. Silnice se vinula krajinou, střídaly se louky i les.

Právě vjeli do jednoho z lesů, když Ray prudce zabrzdil. Napříč cesty stálo jiné transvozidlo. Za ním se krčili dva muži a v rukou drželi laserové zbraně.

"Vystupte si!"

Brada Aleca Shepparda byla ozdobena krásnou podlitinou. Mark a Ray vystoupili.

"Vy jste někde objímal dveře?"

Markův vtípek Aleca dožral.

"Jen si vtipkuj, dokud můžeš. Za pár minut tu už nebudeš."

Ten druhý chlápek s nízkým čelem a býčí šíjí se zachechtal. Byl to smích, který nenechal nikoho na pochybách...

"Se Standmanem jste to udělali také tak?" zeptal se Mark klidným hlasem.

"Jemu jsme nedůvěřovali. Raději jsme nejdřív vystřelili a až pak se jeho transvozidlo omotalo okolo stromu. Stačilo jen zapálit."

"Proč jste dnes zvolili jinou metodu?"

Sheppardovy tlusté rty se roztáhly do lišáckého šklebu.

"Někdo mi říkal, že se tu procházíš s kapsami nabitými stodolsovými bankovkami. Bylo by škoda je všechny spálit. Neboj se, vím, jak je utratit. Děvčátka jdou po těch, co mají prachy."

Mark ztěžka povzdychl.

"Mějte rozum. Jsem ochoten zaplatit za sebe i tady za kamaráda."

"Už je pozdě. Neměl jsi dráždit pana Furstera. Dělej, vyndej všechno z kapes, jinak tě sejmu hned. Nijak mi nevádi prořadovávat mrtvolu."

"Ted!" vyslal telepaticky Mark.

Android zdvihl zcela přirozeným pohybem levou ruku a z ní se fialově zablesklo.

Ve zlomku sekundy zmizel nejen Sheppard a jeho komplic, ale i jejich transvozidlo, jakoby je někdo vysál obrovským vysavačem. Sheppard nemohl tušit, že Rayovo předloktí skrývá dezintegrátor!

"Dobrá věc se podařila," řekl android.

To byla celá pohřební řeč k neslavnému konci Aleca Shepparda.

Když Mark s Rayem přišli domů, uviděli Olivera, jak celý nespůj schází po schodech dolů.

"Já... tedy vlastně Maggie byla unavená a tak jsem jí nabídl, aby si odpočinula u mě v pokoji."

Když Oliver uviděl Markův výraz, zmlknul.

"Nech ji spát. Sedni si, chtěl bych ti něco říct."

Mark v kostce vyložil, jak to bylo se Sheppardem a chlapec zesmutněl.

"Tak se tedy obavy mé maminky byly oprávněné. Přímný vrah je potrestán, ale strůjce toho všeho chodí po svobodě."

"Postarám se o něj, jakmile bude vhodná chvíle, máš moje slovo. Teď mi slib, že si necháš všechno jen a jen pro sebe."

Ani Maggie nesmíš nic prozradit. No a teď už jdi zase za ní."

Mark si natáhl nohy a zavřel oči.

"To jsem zvědav, Marku," vyslal telepaticky Ray, "jak asi bude Furster reagovat, až zjistí, že jsi naživu a ti jeho pochopové že zmizeli."

"Mě spíš znervózňuje, proč vlastně byli Standmanovi zavražděni, o co Fursterovi šlo a proč tenhle dům prohledával?"

"Vzpomeň si na dopis Oliverovy matky. Všechno to začalo cestou pro společnost Furster. Je pravděpodobné, že během ní Standman zjistil nebo uviděl něco, co neměl vidět."

"A zavražděn byl hned potom, co slíbil, že vykoná cestu pro Kelkera."

"Ty si myslíš, že ty dvě záležitosti spolu nějak souvisí?"

"Nemám rád tyhle shody okolností. Rayi, co myslíš, že mohl Standman skrývat?"

"Nemám dostatek údajů, abych ti mohl odpovědět. Jestliže něco skrýval, pak to jistě nezvaní návštěvníci našli. Jejich prohlídka byla velmi důkladná a já jsem si při úklidu ničeho nenormálního nevšiml."

Mark se natáhl a zamyslel se. Zkusil si představit, co by dělal, kdyby byl v Standmanově kůži. Z obrázků na stěně se na něj usmívala mladá žena.

"My jsme ale hlupáci, Rayi," vykřikl najednou Mark.

Náhle mu bylo všechno jasné. Chvatně svěsil ze stěny obrázku zobrazující jednu a tu samou krajinu.

"Podívej se, všechny ostatní jsou namalované na matném, nylonovém plátně a tyhle čtyři jsou na nějakém průsvitném podkladě. Dej blíž to světlo."

Mark prosvítil jeden obrázek po druhém.

"Rayi, já na nich nic nevidím."

"Černé proužky zobrazující stíny stromů jsou trošku jinde, než by měly být."

"Asi maloval příliš rychle."

"Navíc jsou ty stíny na každém obrázku jinak. Možná..."

Položili všechny čtyři obrázky na sebe a zjevil se jim šifrovaný nápis: "FZ 74 01 57 94, 30. červenec."

"Je to datum a souřadnice v slunečním systému. Muselo to být zřejmě velmi důležité, když to Standman tak pečlivě ukryl."

"Zbývá jen zjistit, k čemu souřadnice přiřadit. Kolikátého je dnes?"

"Jedenadvacátého července pozemského času. Na zbytek se musíme zeptat pilotního mozku v Merkuru."

Jejich konverzaci přerušil příchod Olivera a Maggie. Dívka vypadala odpočatě a uvolněně, oči jí jen zářily. Možná až moc.

"Teď, když jste si odpočinula, můžeme vás odvézt zpět do Grantville. Doufám, že vás Oliver příliš neobtěžoval."

Oba mladí rozpaky zrudli.

"Ani v nejmenším, pane Stone," odpověděla rychle Maggie.

Jejich rozhovor přerušil telepaticky Ray:

"Myslím, že budeme muset náš odjezd odložit. Máš tu návštěvu."

Na zahradě před domem přistál helijet. Na zem z něho ztěžka dopadl kapitán Kirschner. Ray otevřel dveře, než kapitán stačil zazvonit. Policista přešel pohledem všechny čtyři obyvatele domu.

"Co tu děláš, Maggie?" vyštěkl.

"Mám dovolenou," odpověděla dívka a v pohledu se jí objevil záblesk pohrdání. "Přišla jsem navštívit svého přítele Oliho."

Kirschner vypadal, že mu takové vysvětlení stačí.

"Počkejte venku, potřebuji si promluvit s panem Stonem."

Mladí vyšli před dům a Kirschner se zahleděl na pozemšťany. Pod očima měl kruhy.

"Zase mi způsobujete nějaké problémy. Pan Furster mi právě vzkázal, že Alec Sheppard zmizel."

"Toho pána mám snad znát?"

Kirschner sebou podrážděně trhnul.

"Včera jste se s ním pohádal v hotelovém baru!"

"Vy myslíte toho velkého ochmelku? Je mi líto, ale jeho jméno jsem neznal. Vykřikoval něco, čemu jsem nerozuměl a pak se zhroutil. Můj přítel Johnson jej doprovodil na židli."

Policista se ještě více zakabonil, a tak Mark smířlivě dodal:

"Jestli mi nevěříte, zeptejte se majitele baru."

"Už jsem ho vyslechl!" vzdychl kapitán. "Co jste dělali dnes odpoledne?"

Mark si dopřál ten přepych a usmál se.

"Váš přítel pan Furster vám už určitě řekl, že jsem ho poctil návštěvou."

Kirschnerův obličej zbrunátněl.

"Já dělám jen svoji práci. Nic víc!"

"O tom jsem plně přesvědčen," odpověděl Mark stále velmi klidně.

"Cestou zpátky jste nepotkali žádné vozidlo?"

"Ne!"

"Sheppard se přece nevypačil!"

"Někde vyspává svoji opici. Dal jste prohledat všechny bary?"

"Nikde není," zařval Kirschner, a bylo vidět, že mu je stále hůř. "Chtěl bych vidět tenhle dům!"

"Prosím, jak chcete, nic před vámi neskrývám a povolení k prohlídce nepožaduji."

Policista zamířil ke schodišti, chvíli zaváhal a pak se svalil do křesla.

"Je to stejně zbytečný," zafuněl, "vím, že tu nic stejně nenajdu. Dostal jsem už ty informace o vás z Vesmírné Policie."

Mark se snažil nereagovat. Co mu asi Neuman řekl?

"Vypadá to, že jste svérázný paličák, ale přitom taky pěkně zazobaný."

"A to je trestné?"

"Ne!" zařval Kirschner. "Ale tady máme zavedený určitý pořádek a nemáme rádi, když nám do toho nějaký cizinec strká nos a dělá binec. Koukejte se držet toho, co vám radil pan Furster."

"Jinak by se mi mohlo něco nepříjemného stát, třeba nějaká nehoda... jako Standmanovi?"

"Co tím chcete naznačit?"

"Vůbec nic. Musím vám ale říct, že po tom, co jsem poznal poměry ve vašem městě, budu raději spát na svém astronefu. Tam jsem alespoň v bezpečí."

"Někdo vám snad vyhrožoval? To byste mi měl oznámit."

"Řekněme, že raději náhodným událostem předcházím. Bylo by mi například velmi nepříjemné, kdybych se probudil v hořícím domě. A navíc budu schopný kdykoli odletět na Zemi."

"Nejdříve musíte ode mne dostat povolení."

"Proč? Jsem snad zatčen?"

"To ne, ale..."

"V tom případě se mě snažíte neoprávněně zadržet a já o tom budu nucen informovat právní radu Vesmírné Policie. Jako svobodný občan Zemské Unie budu protestovat proti porušování lidských práv, která platí stejně na Zemi i na Terranii XXV."

Kirschner si utřel ušmudlaným kapesníkem čelo.

"Neřekl jsem, že... Proboha, jděte třeba k čertu, když chcete!"

Vztekle vypadl a prásknul za sebou dveřmi. Během minuty helijet zavrčel a odlétl.

"Nebudeme zbytečně ztrácet čas. Zmizme hned."

9

Mark s napětím očekával údaje, které se začaly objevovat na počítači.

"FZ 74 01 57 94. Slunce o hvězdné velikosti G. Okolo něj obíhá šest planet, z nichž jedna je teramorfní a je zanesena pod jménem Merova. Přistání dovoleno pouze se souhlasem Služby pro dohled nad primitivními planetami."

Mark vyprázdnil sklenku vynikající skotské, kterou mu Ray nalil. Byla to jeho oblíbená značka.

"Spoj se se Službou. Budeme potřebovat informace."

Android stiskl sérii tlačítek a na tváři se mu objevil docela lidsky přirozený úsměv.

"To ale máme štěstí. V New Yorku jsou teprve čtyři hodiny odpoledne."

Po obvyklých formalitách a přes několik prostředníků se jim podařilo navázat spojení s generálem Khovem. Na obrazovce se objevil muž s tvářemi jako jablíčka, s černými šikmými očima zděděnými po vzdálených mongolských předcích a s úplně holou lebkou, která se ve světle kamery jen blýskala. Tento člověk už deset let řídil S.D.P.P. a vládl v ní železnou rukou.

"Musím vás pochválit, Stone. Víte, že dnes je to poprvé, co voláte do kanceláře v pracovní době?" ušklíbl se Khov.

Shodou okolností Mark totiž velmi často budil Khovu uprostřed noci.

"Odkud voláte, myslel jsem, že máte dovolenou?"

"Mám, vlastně skoro... Dělá něco malého pro admirála Neumana... Ale není to nic oficiálního."

"Pročpak vlastně voláte?"

"No, to se dá jen těžko vysvětlit... spíš taková intuice. Potřebuji, zda byste mi něco neřekl o Merově."

Khovova paměť si v ničem nezačala s pamětí počítače.

"Je to primitivní planeta objevená asi tak před sto lety. Civilizace je zhruba na úrovni počátku středověku. Poslední průzkumná výprava S.D.P.P. proběhla před třiceti lety."

"Mohli byste dát Rayovi přístup k paměťové bance?"

Khov vyštěkl směrem k sekretářce řadu příkazů.

"Peggy už pro ně jde. Kdybyste tam letěl na výlet, nezapomeňte nám potom dát zprávu. Možná bychom tak ušetřili výdaje za novou cestu."

"Děkuji vám, generále."

"Chcete něco vykázat Neumanovi?"

"Teď nic."

"V tom případě přeji hezkou dovolenou. Do toho, co budete dělat mimo pracovní dobu, mi nic není."

Pak ještě se zábleskem ironie v oku dodal:

"A nemyslete si, že dostanete nějakou náhradní dovolenou. Tady jsou ty požadované dokumenty. Řekněte Rayovi, aby si zapnul nahrávač."

Za tři minuty nato byla obrazovka znovu temná. Mark se bez váhání rozhodl.

"Naprogramuj pilotní centrum. Chci tu planetu poznat."

Ray se jen líně natáhl a zapnul jeden spínač. Propulsory začaly okamžitě vrčet.

"Jak to?" znepokojil se Mark.

"No, předpokládal jsem, že se tak rozhodneš a tak abychom neztráceli čas, připravil jsem vše předem."

Do pilotní kabiny vpadl Oliver. Byl pobledlý a rozrušený.

"My někam odlétáme?"

"Jenom na malý výlet."

"Chtěl jsem říct Maggie... a co Furster, toho necháme být?"

"Uklidni se chlapče! Za pár dní jsme tu zpátky. Rayi, zavolej kontrolní věž."

Operátor vykulil překvapením oči, když poznal Marka.

"Astronef Merkur žádá o povolení vzlétnout."

"Já nevím... Musím se zeptat, jaké jsou pokyny... Proč nepočkáte do zítřka?"

"Protože se mi nechce," rozzářil se Mark.

"Touhle dobou už tu není žádná technika," vykrucoval se operátor a snažil se zjevně získat čas.

"Jsme zcela soběstační. Má teď přistát nějaký jiný astronef?"

"Ne, ale..."

"V tom případě nám nemůže nic bránit v odletu."

"Počkejte... Musíte udat směr, kam letíte."

Mark chvilinku zaváhal, ale pak odpověděl:

"Na Venusii."

"Říká se, že to tam je senzační."

Venusie byla teramorfní planeta s velmi příjemným podnebím. Byla objevena před padesáti lety, ale pro kolonizace se nehodila, protože na ní bylo jen velmi málo přírodních nalezišť a téměř žádná zvířata. Pronajala si ji jedna zábavní společnost a vytvořila na ní všelijaké relaxační centra pro bohaté turisty. Samozřejmě se během let stalo z Venusie jedno obrovské doupe s hernami a luxusními bordely. Astroport na Venusii proto tajil přílety lodí, aby někoho nekompromitoval. Byl to ideální úkryt.

"Je to tak, když má člověk dost peněz... Pozor, za deset vteřin startuji. Devět... osm..."

Operátor zpanikařil a začal si zoufat.

"Ještě jsem nedostal pokyny..."

"Šest... pět..."

"To nesmíte... Pan Furster to zakázal..."

"Řekněte mu, že na jeho příkazy kašlu a že o mě ještě uslyší."

Operátor zůstal koukat s otevřenou pusou. Něco takového si dovolit! Vzápětí se jachta toho divného člověka odlepila od země a za chvíli z ní zbyl jen maličký zářící bod v prostoru. Letištní zaměstnanec zavěsil videofon a náhle na něho padla únava.

10

Mark se vrátil k Rayovi a Oliverovi do pilotní kabiny. Chlapec vypadal velmi unaveně. Poprvé prodělal lekci psychické indukce, která ho poučila o místních zvycích a naučila jej základům jazyka, kterým se mluví na Merově. Tedy všemu tomu, co před třiceti lety o této planetě mohli zjistit agenti S.D.P.P. Na výuku bylo třeba dvou dnů. Markovi stačilo pouhých osm hodin; byl vybaven obrovskou psychickou kapacitou, a navíc byl i dobře trénovaný. Během jedné ze svých cest totiž potkal rostlinné společenství, které jen naučilo využívat vlastní skrytých schopností.

"Já tomu nerozumím, jak to prosím vás děláte?" zeptal se Oliver a masíroval si spánky.

"Je to jen věc cviku," vykrucoval se Mark. "Myslím, že v zájmu našich budoucích vztahů by bylo lepší, kdybychom si začali tykat."

Hochovi se šťastím rozzářili oči.

"Strašně rád, Marku. Chtěl jsem vám... chtěl jsem ti říct, že jsi ten nejbezvadnější kamarád, jakého jsem kdy potkal."

Rozhovor přerušilo slabé zazvonění.

"Lehni si, za minutu se vnoříme do subprostoru."

Obvyklá nevolnost brzy přešla. Merkur byl totiž vybaven nenovějšími technickými vymoženostmi. Když Oliver otevřel oči, Mark už pročítal údaje, které se začaly objevovat na obrazovce počítače.

"Merova je čtvrtá v systému šesti planet..."

Mark přestal sledovat údaje, které už znal a znepokojeně se Raye optal:

"Co automatická obrana?"

"Je zapnuta od okamžiku, kdy jsme se vnořili ze subprostoru. Vůči všem nevídaným pozorovatelům jsme neviditelní, ledaže by byli přímo bystrozrací."

"Hmotnost 1,07 hmotnosti Země."

"Tam budeš vážit ještě víc než teď, to asi žádné velké sportovní výkony nebudou," poškleboval se Oliverovi Ray.

"Otáčení kolem vlastní osy za 22 hodin 50 minut, po elipse za 278 dní. Mírný sklon podélné osy způsobuje jen

nevýrazné změny počasí v průběhu roku. Oceány pokrývají 86% povrchu planety. Oba póly jsou pokryty ledem.

Neexistuje žádná souvislá pevnina, jen velké množství ostrovů. Některé z nich jsou i dost velké. Civilizace se rozvinula hlavně na ostrově, který leží podél rovníku," pokračoval počítač kovovým hlasem. "Další tři ostrovy jsou obydlené primitivními národy."

Merkur pokračoval v obletech Merovy. Po několika rotacích Ray oznámil:

"Žádné významné zdroje energie nezjištěny. Co navrhuješ, Marku?"

"Při výpravách S.D.P.P. musíme k sestupu používat modul. Teď nevíme, co nás čeká, a tak raději přistaneme s astronefem. Najdi nějaký opuštěný ostrov, kam bychom si mohli sednout a zamaskovat ho."

"Tamhle ten by mohl vyhovovat," řekl Ray a ukázal na jeden z bodů na obrazovce. "Na ostrůvku je stará sopka a okolo jsou čedičové skály, které nás skryjí."

"Sestup přímo dolů a neber na nás ohled. Lepší, když s námi trochu zatřeseš, než kdybychom byli příliš dlouho na

oběžné dráze."

"Ještě jeden oblet a budu mít kompletní topografické pozorování."

Za dvacet minut Merkur pronikl do stratosféry. Oliverovi se zdálo, že má žaludek někde mezi mandlemi v krku. Tím náhlým a prudkým brzděním se jim zaryly popruhy do těl a přitlačily je k sedadlům, zatímco oči jim málem vyskočily z důlků.

Ale nepříjemný pocit přestal tak rychle, jak začal. Merkur se jemně posadil na mýtinku na úpatí mohutné sopky.

"Doufejme, že ji nenapadne se během našeho pobytu probudit," řekl Mark. "Rayi, co pozorování? Zjistils venku nějaké stopy?"

"Vůbec žádné. Jestli tu vůbec kdy nějakí pozemšťané přistáli, pak po sobě řádně uklidili. A na zbytku velkého ostrova jsou vidět jen nepatrné změny proti záznamům z poslední výpravy."

"Tak se pojďme převléct. Máš všechno připravené?"

"Samozřejmě, ušil jsem šaty a vyrobil zbraně podle předlohy a z dostupných materiálů. Jenom doufám, že se móda za těch třicet let příliš nezměnila."

Převlékli se v podpalubí astronefu. Předpisy S.D.P.P. zakazovaly přenést na primitivní planetu jakýkoliv předmět ze Země. Ray podal svým přátelům košile z hrubě tkané bavlny, plátěné kalhoty a vysoké kožené boty. Mark dostal navíc jakýsi krunýř který mu chránil trup a modrý štít s hvězdou v levém horním rohu. Oliverovi vysvětlil, že si na tuto výzbroj během svých výprav už zvykl, že je praktická a nehodlá ji proto měnit.

Ray jim potom přinesl ochranný pás se širokým mečem a dýkou. To byl ale kontrast (vrcholný technický výtvar a dvě primitivní zbraně!

Oliver si také připjal jeden pás, ale měl na něm kord. Android jej poučil, jak ovládat intenzitu ochranného pole.

"Je to praktické," řekl Mark, "ale v boji se raději ranám vyhýbej. Každý náraz totiž pohltí velké množství energie a generátor se tak brzy vyčerpá. Nepoužívej ochranný pás jako štít. Je to jenom nouzová obrana a ne vždy účinná. Silové pole je elastické, ale rány jsou cítit. Nejhorší jsou právě primitivní zbraně, jako sekery nebo kyje, ty jsou nejnebezpečnější."

Oliver se chopil luku a toulce se šípy. Na tázavý Markův pohled Ray věc vysvětlil:

"Požádal mě, abych mu to vyrobil. Místní lidé už luk k boji nepoužívají, mají jej jenom k lovu. Proto nebude nijak nápadné, když si tvoje páže jeden ponese. Jestli chceme s modulem přistát na ostrově před rozedněním, pak si musíme pospíšet. Nemůžeme riskovat, že nás uvidí nějaký zvědavce."

"Marku, co vlastně hledáš?" zeptal se Oliver.

"To kdybych věděl. Tvůj otec tuhle planetu téměř jistě navštívil a myslím si, že je něčím hrozně důležitá, když tak pečlivě ukryl její souřadnice."

"Mohl tady přeci přistát kdekoliv!"

"Teoreticky sice ano, ale prakticky ne. I ten nejzkušenější pilot potřebuje k přistání s astronefem rovnou a volnou plochu. A na této planetě jsou jen vysoké a pro přistání nebezpečné horské hřebeny. Zbytek pevniny pokrývají lesy."

"Tys našel tenhle ostrůvek za pár minut."

"To je něco jiného, Ray je výjimečný pilot. A pak tu je ještě jeden čistě věcný faktor. Při startu je potřeba velké množství energie a proto je dobré při odstartování využít rotace planety. Nejvýhodnější jsou místa okolo rovníku. Rayi, promítni mapu té oblasti."

Na stěně se rozsvítilo promítací plátno a rychle za sebou se míhaly snímky.

"Zvětši to!"

Ostrůvek ležel vodorovně podél rovníku. Na západní straně jím procházelo pohoří, které místy prudce spadalo do moře. Jen část ostrova byla mírně zvlněná rovina protkaná řekami.

Ve střední části ostrova bylo málo významné městečko s pevností a hradbami okolo. Na jihu mezi mořem a horským hřebenem bylo roztroušeno asi dvacet vesnic.

Asi padesát kilometrů severně od hlavního města, které se jmenovalo Heva, ústila do moře řeka a okolo ní se táhly bažiny. Za nimi byla vyprahlá rovina.

"To je místo, kde by mohl přistát astronef," usoudil Ray.

"Ten ostrov si prohlédneme."

Vstoupili do přiblížovacího modulu. Byla to vlastně kabina válcového tvaru se čtyřmi sedadly a s průhlednou plastexovou horní částí. Ray si sedl k řízení a přesunul modul do přechodové komory. Otevřela se vnější dvířka a kabina se vznesla do prostoru.

Oliver očekával tlak a rychlé stoupání, ale protože nic z toho nenastalo, zeptal se:

"Proč nenabíráme výšku?"

"Viš, nejlepší je držet se tak dvacet metrů nad oceánem, pak tě žádný radar nezachytí."

"Ale to je teď v noci nebezpečné!"

"S Rayem se není čeho bát. Surfování nad vlnami je jeho specialita."

11

V dálí se začalo rýsovat pobřeží. Vypadalo jako temná masa na tmavém pozadí oblohy. Na nebi svítilo několik hvězd, ale jinak byla na Merově opravdu tma (Měsíc tam nesvítíl.

"Blížíme se k vyprahlé rovině severně od močálů," řekl Ray. "Detektory mlčí. Nikde ani živáčka, žádný zdroj energie, žádná kovová hmota. Obávám se, že tvoje hypotéza o přistání lodi v těchto místech se nepotvrdí."

Na obrazovce palubní desky se objevilo několik světýlek.

"Blížíme se k močálu. Ty ozvy znamenají přítomnost malých zvířat, komentoval svítící body Ray. "Marku, co navrhuješ? Zbývá nám sotva půl hodiny do svítání."

Mark si v duchu promítl mapu ostrova, rozmístění vesnic a trasy průzkumů předchozích výprav.
"Přistaň u poslední vesnice, která leží mezi Hevou a močálem. Řekneme, že jdeme z horské vesnice dolů podél řeky. Když se ve vesnici nic nedovíme, půjdeme do města."
Za pár minut nato modul měkce přistál. Oliver už se chystal vystoupit, ale Mark ho zadržel.
"Stůj! Musíme počkat na výsledky analyzátorů."
"Proč? Atmosféra na Merově je přeci shodná s pozemskou a vzduch je určitě daleko méně znečištěný."
"Bezpečnostní předpisy. Kdo ví, jestli jsme náhodou nepřistáli v nějaké zamořené oblasti."
"To je ztráta času!"
"Ale možná to ušetří pár lidských životů."
Ray situaci okomentoval telepaticky:
"To byl moc hezký proslov. Mám ho pěkně zaregistrovaný v paměti. Příležitostně ti ho pustím!"
"Ten kluk chce být astronautem, tak ať se učí správným návykům."
"Naprosto s tebou souhlasím. Učitel má jít vždycky žákům příkladem."
Ray pokračoval dál nahlas.
"Analýzy jsou uspokojivé. Žádná toxická látka nebyla nalezena. Můžeme vystoupit. Nezapomeňte si oba zkontrolovat ochranné opasky. Můžete narazit na noční zvěř."
"To sotva," utrousil Oliver. "Předchozí výprava na žádnou nenarazila."
"Poslouchej Raye. Máme zkušenosti s tím, že na primitivních planetách je hmyz nebo had nepříjemnější a nebezpečnější, než kdovíjaká krvežíznivá šelma."
S radostí dýchali teplý a voňavý noční vzduch. Oč příjemnější to bylo, než aseptický regenerovaný vzduch v astronefu.
Ray vystoupil poslední, zavřel dvířka a modul se rychle s tichým vrněním vznesl do tmy. Byl naprogramován na automatický návrat k Merkuru.
Oliver se za ním dával, dokud nezmizel.
"Marku, co když se něco stane?" zeptal se znepokojeně.
Přítel mu položil otcovsky ruku na rameno, aby ho uklidnil.
"Vždycky je trochu nepříjemné pozorovat, jak se vzdaluje jediný prostředek, který tě váže s civilizací. Už nesmíš pronést ani slovo v pozemské řeči, od teď se mluví jen místním dialektem. Musíš se vžít do toho, že patříš k této planetě. Taková jsou pravidla."
Na horizontě se objevil světlejší pruh.
"Svitá," řekl Ray. "Můžeme se vydat na cestu. Vesnice je támhle tím směrem."
"Jak je to daleko?"
"Asi deset kilometrů."
Mark mrknul na Olivera.
"Vzhůru na cestu! S Rayem všechny výpravy začínají vyčerpávajícím maratónem."
"Děláš, jako bys nevěděl, že podle pokynů Služby máš přistát na neobydleném místě, co nejdál od civilizace," reptal Ray.
Výrazili. Teplota i v tuto ranní hodinu už dosahovala skoro dvaceti pěti stupňů a brzy jim na hlavy začne pálit slunce. Oliver se zaujetím pozoroval stromy v lese. Byly všelijak zkroucené a zajímavě tvarované. Lesní porost byl našťastí docela řídký a tak mohli pozemšťané postupovat vpřed bez větších problémů. Po dvou hodinách chůze se vynořili z lesa.
Před nimi se rozevřela zvlněná krajina. Bylo vidět, že se lidé velmi mnoho nadřeli, než les vyklučili a získali tak pár kilometrů úrodné země.
Zhruba uprostřed stála vesnice. Tvořilo ji asi třicet domků z kamene, dřeva nebo z mazaniny. Střechy měly doškové. Mark šel po zvuku kladiva přímo k domku kováře. Uviděl urostlého chlapíka, jak se číní u malé kovadliny. Byl do půli těla nahý a na těle se mu perli pot.
Přestal pracovat a nedůvěřivě si prohlížel přichozí. Bylo vidět, že v něm ozbrojená skupinka nevzbuzuje velkou důvěru. Mark začal:
"Jsme cizinci a dnešní noc jsme přišli o koně. Mohl by nám nějaké opatřit?"
Oliver jen koukal, jak lehce se Mark vyjadřuje v místním dialektu.
"Naše vesnice je chudá, sire a koně jsou vzácností."
"Všechno, čeho je málo, je drahé," usmál se Mark a sáhnul do měšce, který mu dal při odchodu Ray. Vyndal kousek zlata a podal ho muži.
Ten valounek pečlivě prozkoumal, dokonce i zuby vyzkoušel, jestli to není jen olovo.
"Vím o jednom člověku, který má koně, ale myslím, že se jich za mň jak za čtyři eku nebude chtít zbavit..."
Mark poklepal na měšec.
"Dám deset eku za tři koně. A tohle si nech. Je to odměna pro tebe, když obchod dobře dopadne."
Teď se muž konečně rozzářil.
"Bude to chvíli trvat, chcete si zatím u mě odpočinout?"
"Je tu nějaká hospoda, kde bychom se mohli najíst?"
Kovář jim svalnatou rukou ukázal směr, kudy mají jít.
"Až budu mít koně, stavím se pro vás."
Hostinec měl nízký strop a od kouře zčernalé trámů. Nad ohništěm se opékalo několik kusů velké drůbeže. Pozemšťané se usadili ke stolu a vzápětí je přišel uvítat tlustoučký majitel s brunátným obličejem.

"Budte vítání, pánové, v mém skromném hostinci."

"Připrav nám něco k jídlu a dones nám napít. Umíráme hladem a žízní."

Pan hostinský se uklonil, ale zatím se nevzdaloval. První pochopil Ray. Hodil na stůl jeden peníz až to zadrmčelo. Ten zvuk jakoby hospodského probudil... Na tváři se mu rozlil úsměv a uklonil se tak nízko, jak to jen jeho tlusté tělo dovolovalo.

"Perlo, dones pánům naše nejlepší obilné pivo!" křiknul.

"Dívka nelenila a přinesla kameninový džbán a nalila jim do kalíšků. Byla mladá a hezoučká.

"Už se těším, že ochutnám místní kuchyň," svěřil se Mark. "Věř mé staré zkušenosti, Olivere, co se týče gastronomie, má se Země od primitivních planet hodně co učit."

Pak děvče doneslo pečenou drůbež, která měla zlatavou kůrčičku a masnotou se jen leskla. Vypadalo to jako husička. Oliver si všiml, že nedostali příbor a už se chystal na dívku zavolat. Mark ho včas zarazil pohledem.

"Dělej to jako já. Tady ještě nevymysleli vidličku."

Ukroutil si stehýnko a zakousl se do něho pěkně zuby.

"Vem si taky. Uvidíš, že to jde rukama taky docela dobře. To zvířátko je strašně dobré."

Oliver už neváhal. Rukou sáhnul pod druhým stehně a spořádal ho v rekordním čase. Ta jeho bezednost marka pořád ještě překvapovala.

Když zbyly na míse jen kosti, přišel se hospodský zeptat, mají-li ještě nějaké přání.

"Bylo to skvělá hostina, ale už se zase musíme vydat na cestu."

"Určitě máte namířeno na dvůr našeho dobrého krále Kirna?"

"Chci mu vzdát hold a přihlásit se k němu do služby."

Hostinský se zachmuřil.

"Říká se, že se něco vážného děje. Bude prý potřebovat každého schopného muže."

"A co se vlastně děje?"

"Já pořádně ani nevím. Slyšel jsem jenom, že mnoho udatných mužů přišlo o život vinou jedné čarodějnice."

Jejich rozhovor přerušil příchod kováře.

"Koně jsou připraveny, pánové."

Koně na Merově byli velmi podobní těm pozemským. Jediný rozdíl byl ten, že ti zdejší měli mohutnější hlavu a jinak tvarovaná kopyta.

"Jsou to nádherná zvířata," řekl Mark jako znalec.

"Ten můj kamarád je chytil na kraji bažin. Bez jeho zásahu by je lidi, co v těch proklatých místech žijí, zabili a snědli."

Ray kovářovi zaplatil, ale neobešlo se to bez telepatického brblání:

"Nejsme na výpravě S.D.P.P.! Nemyslím, že se ti to podaří vyúčtovat Vesmírné policii. Všechny výlohy teď platíš jenom ty sám."

"Dost řečnění. K čemu by peníze vlastně byly, když ne k utrácení."

Ve chvíli kdy nasedali na koně, se začal Mark proklínat, protože si uvědomil, že Oliver není vyškoleným agentem S.D.P.P. Znepokojeně se na něj díval, jak si bude počínat.

Zatím hladil koně po hřívě a nechal se očichávat.

"Musí si nejdříve zvyknout na můj pach," řekl Oliver.

"Už jsi někdy jezdil?"

Chlapec se rozesmál.

"Na Terranii XXV jsem koně měl. Dal mi ho táta, protože předpokládal, že takový astronaut musí umět jezdit i na těch nejprimitivnějších dopravních prostředcích. Sám mě na něm učil a střílet lukem taky."

"To bylo od něho moudré."

Oliver elegantně vyskočil na koně a všichni tři vyrazili z vesnice po udusané cestě směrem k městu.

12

Cesta lesem se zúžila a přinutila jezdce aby se seřadili za sebou. Ray, který jel v čele, náhle zpomalil.

"Pozor! Můj biologický detektor něco hlásí."

Upozornění ale přišlo pozdě. Přes cestu byl natažen provaz a ten jej shodil z koně. Marka rovněž, protože jel v těsném závěsu za ním. Jedině Oliver měl ještě čas koně zarazit a uhnout do lesa, protože na něj zároveň skočil nějaký člověk z větve dubu.

První se zdvihl Ray a pomohl Markovi na nohy. Bylo to právě včas, protože se na ně z houští vrhlo asi tucet banditů. Měli na sobě staré hadry, ale zbraně se jim jen blyštěly.

Mark před sebou náhle spatřil hubeného dlouhánka jak se napřahuje a snaží se mu rozrazit lebku. Odrazil ránu štítem. Okamžitý protiútok roztnul protivníkovi hrdlo. Nestačil a ni vydechnout a už tu byl další útok. Jeho štít se znovu zachvěl, tentokrát pod silným úderem sekery. Mark už nestačil reagovat protiútokem. Další útočník ozbrojený mečem udeřil na pravou stranu. Byla to pěkná rána, ale čepel jenom sklouzla po ochranné cloně.

"Kde je Oliver?" zeptal se telepaticky Mark.

"Najdeme ho později, nejdřív se musíme zbavit tady těch lumpů. Jsou zatraceně houževnatí."

Markovi protivníci vyrazili k novému útoku. Další hrozná rána sekerou. Štít se nerozlomil jenom proto, že ho vyrobil Ray. Jinak by byl vejpl. Rána mečem mířila na hlavu. Otočka... a okamžitý protiútok. Na mužových prsou se objevila velká rána. Ale z boje ho nevyřadila. Teď Marka chytli dva banditi a tisknou ho tak, že se nemůže ani pohnout. Objeví se třetí a nad hlavu zdvihá železnou kouli s ostrými hřebíky...

Náhle muž s koulí na dlouhou sekundu strne a zůstane nehybně stát. Pak se svalí jako špalek. Pod lopatkami mu trčí šíp. Chlápek se sekerou stihne stejný osud a toho třetího o chvilku později rovněž.

Mark je zase volný. Couvne a předstírá, že uhýbá a přitom vráží meč soupeřovi rovnou do břicha. Oliver vzal splašeného koně za uzdu a oklikou se vracel k místu, kde byli přepadeni. Jeho příchod vzbudil mezi útočníky pozdvižení. Dva se na něj s křikem vrhli. Vylétl šíp a skolil toho nejbližšího. Oliver s klidem starého mazáka vyndal z toulce další šíp, natáhl a zamířil. Trefil útočníka, který už byl metr před jeho koněm. Jak by rozběhnutý, udělal ještě dva kroky, zachvěl se a hlavou padl koni pod kopyta. Ten byl ale na lidské šarvátky zvyklý a tak se ani nepohnul. Ray mezitím taky nezahálel. Nejdřív bojoval podle pokynů S.D.P.P. a používal meč pouze naplocho. Když ale viděl, v jakém nebezpečí se ocitl Mark, začal se bit pořádně. Zrychlil tempo a točil se jako blesk. Dvěma útočníkům proťal hrdlo, třetího praštil rukojetí do obličeje tak, že se celý zbrotil krví. Jiní dva, když to uviděli, nejprve ucouvli, zaváhali a pak se dali o překot na útěk.

Celou dobu se tak trochu v pozadí držel jeden urostlý chlapík v kožené kamizole. Byl to jejich velitel, který zezadu své muže hlasitě povzbuzoval. Když viděl, jak neúspěšní jsou jeho stoupenci, zdvihl meč a s nepřičetným řevem se vrhl na Marka.

Ve velmi rychlém tempu se střídali útok s protiútokem. Bandita byl nejen silný, ale i mrštný. Mark už začínal funět a srdce mu zběsile tlouklo. Z čela se mu finul pot a štípal ho do očí. Meč se mu zdál čím dál těžší. Jedinou útěchou mu bylo to, že jeho protivník heká a funí ještě víc než on. Ve snaze rychle ukončit boj rozhodující ranou zdvihl bandita meč vysoko nad hlavu. Mark ránu tušil, uhnul jí a udeřil sám do pravého ramene. Bojovníci zůstali chvíli bez hnutí. Bandita se snažil stáhnout Markovu zbraň ze zraněného ramene, ale marně. I když se bránil, křečovitě sevřená ruka se mu samovolně otevřela a on upustil meč na zem. Pak klesl na kolena, levou rukou se chytil za poraněné rameno a skrz prsty mu začala prýštit krev.

"Slitování, sire, vzdávám se. Konec boje."

"Někdo tě musel upozornit, když jsi nastražil takovou past."

"To kovář. Prodal jsem mu koně. Řekl mi, že máte pěkně nadité měšce."

Mark se nervózně rozesmál. Po tom napětí se potřeboval uvolnit.

"Vsadil bych se, že bys zase pochytal koně a prodal je ještě jednou."

"Časy jsou zlé, sire, a po cestách je tak málo lidí..."

"Kdes sehnal taková krásná zvířata?"

"Na kraji bažin, přísahám, pane! Král vyslal před čtrnácti dny velmi silnou výpravu proti nějakému neznámému nepříteli, ale vrátilo se jen pár bojovníků. Zapřísahám vás, pane, nevydávejte mě králi. Vráťím vám vaše peníze. Je to všechno, co mám."

"Já nejsem žádný bandita! To, co si koupím, to také zaplatím. Nech si své zlato, ale příště, až tady tudy půjdeme, raději se nám vyhni. Takovou trpělivost jako teď už možná mít nebudu."

Loupežník pořád nemohl uvěřit takové velkorysosti. Vycouval s klaněním a opakovaným děkováním. Oliver s Rayem zatím pochytali koně.

"Musíme pokračovat cestě. Už jsme ztratili dost času. Jak je ještě daleko ta Heva?"

"Pospěšme si, ať jsme tam před setměním, protože pak se brány města uzavrou."

Pozemšťané vyrazili cvalet. Po chvíli se cesta rozšířila a všichni tři tak mohli jet vedle sebe.

"Zachránils mě před pěknou migrénou. Jednu chvíli jsem se bál, že při prvním souboji ztratíš hlavu."

Oliver se smutně pousmál.

"Vedle 'vzteklých psů' je takový bandita učiněný anděl."

13

Když pozemšťané dorazili k bráně města, stálo už slunce nejméně hodinu na obloze. Předchozí den cválali až do noci a pak přespali pod širým nebe. K večeri jim Ray rozdál výživné tabletky.

Heva bylo typické středověké město s poměrně primitivní pevností uprostřed. Byla obehnaná hradbami a v každém rohu se tyčila věž. Ta nejvyšší sloužila jako donjon, neboli obytná věž. V podhradí se tísnilo asi sto domků a to vše bylo obehnané dalšími hradbami a mělkým příkopem.

Před branou se již kupilo množství vesničanů s košíky, někteří před sebou tlačili káry se zeleninou a celý ten dav pomalu vcházel dovnitř. Strážný se opíral o píku a lhostejně pozoroval hemžení kolem. Tři jezdci jej nijak nevzrušili. Ti se vydali směrem, kde tušili hlavní ulici. Projížděli kolem jedno- až dvoupatrových domů s podloubími a barevnými střechami.

Uprostřed cesty byl vyhlouben žlábek a z něho vycházel nepříjemný zápach. Tepaný štít na jednom z domů oznamoval, že jde o hostinec a to Marka nalákalo.

"Zasloužili bychom si dobrý oběd a hospoda je to nejsprávnější místo, kde sehnat drby a nasát atmosféru města."

Vešli do dvora. Mladík s naježeným vrabčím hnízdem na hlavě od nich převzal koně a odvedl je do přístřešku, který sloužil jako stáj.

Světlovlasá dívka v docela hezké haleně pozemšťany usadila ke stolu u okna. V místnosti jedlo a pilo asi dvacet hostů. Hlučeli přitom a nahlas se smáli.

Mark ukázal rukou na ohniště, kde se opékal kus masa a pak objednal džbánec obilného piva. Dívka svižně přiběhla a přinesla tři misky až po okraj plné nakrájených kusů masa. Tentokrát bylo trochu tužší, ale velmi šťavnaté.

"Když dojídali, přišla si dívka pro džbán a zeptala se:

"Také jste se přišli podívat, jak budou upalovat čarodějnice?"

"Jsme tady cizí. Pocházíme ze vzdálené vesnice. Kdo vlastně je ta čarodějnice?"

"Taková divoška, která žije u močálů. Přišla asi před necelým měsícem do Hevy za králem a tvrdila, že v poušti za močály se usadili nějakí vetřelci a postavili tam velký stříbrný hrad. Král jí nejprve nevěřil, ale když stále trvala na svém a naléhala, vyslal na ta místa velkou výpravu v čele s vrchním velitelem armády. Byla to strašlivá katastrofa. Podle

vyprávění těch několika, co neštěstí přežili, jednalo se o nějaké hrozné demony. Vzali prý na sebe lidskou podobu, aby je mohli lépe zmást. Pozabýjeli naše nejlepší bojovníky na velkou vzdálenost červeným očima!"

Mark se spojil telepaticky s Rayem.

"To musel být astronef a laserové střely!"

Mezitím děvče pokračovalo:

"Když se král o tom hrozném neštěstí dověděl, nechal čarodějnici zavřít. Bylo jasné, že záměrně poslala naše nejudatnější muže na smrt. Byla odsouzena k upálení na hranici a spravedlnosti tak bude učiněno zadost."

"Nemohli bychom s ní mluvit?"

Dívka se vyděsila.

"Mluvit s čarodějnicí! Snad nechcete, aby vaše duše přišla do pekla! Konec konců už je stejně pozdě, za půl hodiny z ní zbude jenom prach a popel. Očistný oheň vysvobodí její duši z ďáblových pout."

Mark rychle vstal, hodil na sůl minci a už strkal své přátele před dům. Na ulici se začaly tísnit davy. Všichni směřovali na náměstí před hradem, kde stála na vyvýšeném prostranství hranice. Byla obklopená otýpkami roští. Naproti hranici podél hradební zdi stála malá tribuna.

Ray šel první, rozrážel davy jako mohutný ledoborec vlny. Brzy tak dorazili do první řady mezi diváky, které oddělovala od hranice řada ozbrojených mužů.

Ozvaly se fanfáry, z hradu vyšel král se svou družinou a usadil se na tribuně. Vládce byl podsaditý šedovlasý muž. Oblečený byl do purpurově červené tuniky. Davy mu začaly provolávat slávu, ale král jim klidně pokynul a zjednal ticho.

Znovu se ozvaly fanfáry, tentokrát hlubokým, pochmurným tónem. Z brány vyšel malý průvod. V čele kráčel kněz v dlouhé šedé tunice se žlutým kruhem. Za ním šel urostlý bojovník v brnění a se štítem. Pak následoval vůz s odsouzenou, tažený dýchavičným koněm. Zdálo se, že ta dívka je velmi mladá. Měla dlouhé slámové žluté vlasy až do půli zad a na sobě bílou halenu, potřísněnou na mnoha místech krví. Svědčilo to o tom, že byla mučena. Ruce měla svázané za zády. Byla velmi bledá a vystrašená a kdyby ji dva strážci nedrželi, určitě by byla upadla.

Vůz zastavil před hranicí. Muži vyvedli nešťastnici k žebříku a pomohli jí po něm vystoupit nahoru. Na pódiu už na svoji oběť čekal kat. Byl to obr v rudé kápi, která mu zakrývala obličej. Uchopil hrubě dívku za rameno a přitiskl ji k masivnímu kůlu uprostřed hranice. Zručně a rychle ji koženými řemínky přivázal. Bylo vidět, že tuto práci nedělá poprvé.

Po celou dobu stál velekněz a jeho doprovod nehnutě před hranicí. Hlučící dav v očekávání ztichnul. Kněz (vysoký, hubený muž s ostře řezaným obličejem, nosem jako skoba a s plamenným pohledem promluvil první. V ruce držel zlatou vázu a zvučným hlasem zvolal:

"Dcera Boží jménem Lina byla odsouzena naším svatým tribunálem za to, že se spojila s pekelnou mocí. Odpovídá za smrt mnoha našich statečných mužů, které vlákala do ďábelské pasti. Za tento čin bude zaživa upálena a její popel bude vhozen do moře, abychom se navždy zbavili démona, který ji ovládl."

"To je zvláštní, že podobné nesmysly vládnu i na jiných planetách. To je přeci typický fanatik. Kolik obětí už asi poslal na hranici?" smutně, ale pro jiné neslyšně poznamenal Ray.

Velekněz pokračoval:

"Rozsudek bude vykonán za hodinu."

Pak ještě posměšně dodal:

"Pokud se ovšem v té lhůtě nenajde někdo, kdo by chtěl čelit Božímu rozhodnutí, a dokázal by bojovat proti jeho zástupci."

Rukou ukázal na vedle stojící nehybný kolos. Několik minut uběhlo v tíživém tichu.

"Je moc hezká," špitl Oliver. "Nemohli bychom jí nějak pomoci?"

"Hlavně bych se jí potřeboval něco zeptat," odpověděl šeptem Mark.

Prošel strážemi, přistoupil ke královské tribuně a hlasitě řekl:

"Chtěl bych zkusit bojovat."

V davu to zašumělo. Král se dokonce nadzdvihl, aby spatřil toho cizího rytíře. Velekněz se začal vyptávat.

"Kdo jsi, že se opovažuješ postavit naší svaté spravedlnosti?"

"Žili jsme s otcem na jednom hradě daleko odsud, na úpatí hor."

"A proč jsi tady?"

"Po otcově smrti převzal dědictví můj starší bratr a protože jsme se vůbec nesnášeli, považoval jsem za rozumnější odejít."

Král pokýval hlavou, znal tyto rodinné rozbroje, které vznikaly z práva prvorozeného.

"Pokud si přeješ souboj, máš moje svolení," řekl vladař.

"Ještě okamžik," namítl velekněz. "Možná je to vtělený démon, který přišel, aby svoji společníci uchránil před spravedlivým trestem. Žádám, aby oba soupeři před bojem podstoupili zkoušku svěcenou vodou."

"Ať je tedy po tvém," svolil po chvilce přemýšlení král.

Kolos se šel postavit vedle Marka. Byl to snědý chlapík s hrubými rysy. Na hlavě měl ochrannou přilbici.

Velekněz k němu majestátně přistoupil. Ponořil do nádoby, kterou stále držel, zlatý kropáč a třikrát ozbrojence pokropil.

"Je to v pořádku, Arik, můžeš zaujmout bojový postoj. Ať tě Bůh ochraňuje."

Pak se kněz obrátil k Markovi, v očích mu plálo a se špatně skrývaným uspokojením pravil:

"Dej si pozor, cizince, svěcená voda spálí každého, kdo je posedlý ďáblem. Jestli se ukáže, že tomu tak je, pak půjdeš na hranici spolu s touhle čarodějnicí a oba skončíte v plamenech. Jsi připraven?"

Mark přikyvoval a Ray mu telepaticky radil:

"Pozor, zkontroluj si silové pole, kropenka má skrytý otvor a mnich do vody něco přidal."

Markovi dopadlo na tváře několik kapek té tekutiny. Zdálo se, že mu kloužou po tvářích, ale ve skutečnosti stékaly po ochranném poli. Při dotyku se kapky přeměnily v neviditelnou, ale dráždivou páru. Nebylo pochyb o tom, že ten dobrák přidal do své svaté vody silnou kyselinu.

Markovi neunikl záblesk úžasu v knězových očích.

"Zkouška je skončena, ať začne souboj," řekl král. "Bude to souboj na život a na smrt."

Velebný kněz zamumlal a pooděšel. Nenápadně ponořil do vody v nádobě ukazováček. Hbitě ho vytáhl, protože se spálil a rychle si prst osušil o šaty. Tentokrát už ničemu nerozuměl.

Mark vyčkával, v jedné ruce meč, ve druhé štít. Jeho soupeř nebyl z těch, kdo chytračí. Šel do boje zpřímá a bušil svoji zbraní do Markova štítu jako beran do vrat. Pozemšťan začal před prudkostí jeho úderů ustupovat.

Dav pokřikem povzbuzoval svého šampiona. Do toho... Na něj... Nandej mu to.

Protivníková technika byla sice primitivní, ale velmi účinná. Mark cítil, jak mu ruka natéká, štít se mu celý zdeformoval...

Kolos opět udeřil ze všech sil, ale čepel meče máchla naprázdno. Mark v pravý čas uskočil a vyhnul se tak ráně. Využil toho, že protivník ztratil na okamžik rovnováhu a vyrazil do protiútoků. Kolos ztratil helmu i část vlasaté kštiny. Výpad byl přivítán pochvalnými výkřiky a po nich se rozhostilo ticho.

Obrněnému protivníkovi tekla krev po obličeji a zpola jej oslepila. Bez sebe zuřivostí s nepřítelným řevem vyrazil opět do útoku. Jeho rány byly stále stejně silné, ale chyběla jim přesnost a Mark vždy dokázal uhnout. Protivník už začínal hekat a funět. Konečně přišla ta pravá chvíle. Kolos trochu zaváhal, opět udeřil mečem do země a Mark mu přesně mířenou ranou usekl ruku přesně v zápěstí. Ozbrojenec bolestí znehybněl a pak o krok poodstoupil. Mark ho vši silou udeřil rukojetí meče do brady. Viděl, že vyhrál, protože se protivníkovy oči obrátily v sloup a za zlomek sekundy se celý sesul do prachu.

Mark sklonil meč a jeho špičkou se opřel soupeřovi o bradu. Pak do naprostého ticha pronesl:

"Sire, nerad bych Vaši výsost připravil o udatného bojovníka. Bil jsem se poctivě a spravedlnost vyšla najevo. Bůh dokázal, že je Lina nevinná. Žádám, aby byla propuštěna."

Krále průběh událostí sice překvapil, ale důstojně prohlásil:

"Ať se stane, jak cizinec žádá. Arika ušetřte!"

Z davu se začaly ozývat výkřiky a postupně silily.

"Bůh rozhodl... je nevinná..."

Jedině kněz se chvěl zlostí a křičel:

"Je to démon, ďábel sám, musíme ho upálit...!"

Ale dav jej překřičel.

"Ray, jdi tu dívku vysvobodit z pout, než si to tady ti lidé rozmyslí."

Android několika skoky oběhl hranici. Jak míjel sípavě křičícího velekněze, jakoby náhodou klopýtl a zvrhl zlatou nádobu. Její obsah vychrstl knězi do obličeje. Ten začal nepřítelně rvát a lid okolo zděšením oněměl.

Z královské tribuny se do ticha ozvalo:

"To byla svěcená voda... Popálila velekněze... To on je ten ďábel..."

Dav začal hlučet. Král vstal a vmísil se do toho ohlušujícího křiku. Prikázal svým strážím, aby se chopily kněze. Po pravdě řečeno, král nebylo ani tak moc proti mysli, že se kněze zbaví. Byl to soupeř, jehož moc den ze dne sílila a ohrožovala jeho královský majetát.

Ray mezitím vyspěchal na hranici, kde napadl kata, který nebyl zrovna nakloněn vydat svoji oběť. Vrazil mu takovou jednu nenápadnou do žaludku, až kat měl dojem, že se srazil s divokým koněm. Zalapal po dechu a bolestí se zkroutil. Ray rychle a šikovně uvolnil dívce kožené pouta a bez velkých cavyků ji popadl do náručí. Nešťastnice byla tak zmatená vývojem událostí, že se nezmohla na žádnou reakci.

Android ji pak dopravil ke svým druhům a společně se vmísili do davu, který jim nevěnoval ani tu nejmenší pozornost. To právě divadlo se totiž právě odehrávalo před královskou tribunou. Zoufalý a do ruda popálený kněz se tam pokoušel vyprostit z rukou stráží, které jej ale držely dostatečně pevně.

Král prohlásil s viditelným uspokojením:

"Svěcená voda podala svědectví. Démon musí být potrestán."

Kněz protestoval, žadonil, křičel vysokým hlasem, ale všechno bylo marné. Byl odveden na hranici. Kat byl sice ještě trochu otřesený po setkání s Rayem, ale byl to dobrý profesionál. Kněze svázal, ani nemrkl. Čarodějnice nebo kněz, bylo mu to jedno. Odměna bude stejná.

Sestoupil dolů a žebřík položil stranou. Uchopil pečlivě připravenou pochodeň a zapálil ji. S vysoko zdviženou paží předstoupil před krále. Ten si zjednal teatrálním pohybem paže ticho.

"Kate, konej svou povinnost."

Pochodeň dopadla na suché otýpky a ty se okamžitě vznály. Ray se mezitím s přáteli prodral až od zadních řad. Vyslal Markovi telepatickou a velmi lidsky cynickou poznámku:

"Sklízí, co zasel. Ať ho Bůh ochraňuje!"

Skupina pozemšťanů prošla několika uličkami. Koho potkali, ten se pokřičoval, aby zažehnal zlé duchy. Lina měl totiž stále odsouzeneckou bílou košili, která z ní dělala čarodějnici.

"Takhle se tu dál nemůžeme promenádovat. Poutáme pozornost a lidé, až se nabaží pohledu na jednu popravu, začnou možná honit nás," řekl Mark.

Jakmile spatřili obchod se sukrem, vrazili dovnitř.

"Rayi, jdi sehnat koně a vrať se sem pro nás."

Za pultem se krčil malý hubený mužík s úzkým obličejem. Před sebou měl rozložené štočky látek. Vzadu v krámě seděla

mladá žena a něco šila.

"Chci oblek pro tuto dívku."

Muž se usmál a ukázal na před sebou vyrovnaný sloupec látek.

"Vyberte si pane. Lepší látky nikde nenajdete. Do dvou dnů vám ušijeme, co si budete přát."

Mark ukázal rukou na švadlenku, která se zdála přibližně stejně velká jako Lina.

"Dejte mi šaty tamté dívky!"

Obchodník zavrtěl hlavou.

"To přeci nejde..."

Zmlkl, protože na stůl začaly jedna po druhé padat zlaté mince. Na pultě před ním zůstalo ležet pět zlatých.

Obchodníkovi se rozzářily oči chtivostí.

"A dělej, nebo si své eku vezmu zase zpět. Třeba budou tvoji sousedé chápavější."

Muž už ani trochu neváhal, přiskočil k dívce a chvilinku spolu tiše diskutovali. Pak švadlenu nedočkavě a hrubě vysvlékl. Děvče se stydlivě schoulilo, aby zakrylo svoji nahotu a obchodních vítězoslavně přinesl šaty.

"Oblečte si to," řekl Mark dívce a soukeník drapl po penězích.

Lina si vysvlékla tuniku a odhalila své štíhlé tělo poznamenané mučením a bitím.

Oliver jí při oblékání pomohl a dívka se mu odvděčila milým úsměvem. Tvář se jí přitom rozzářila. Vypadala velmi mladě a měla jemné, pravidelné rysy.

Ray je již očekával venku. Oliver vyskočil na koně a podal ruku Lině. Bylo to bezprostřední gesto a dívka se samozřejmě usadila před něj.

Z města vyjeli bez nejmenších problémů. Stráž se jen trochu podivila, že odjíždějí s dívkou.

"Slibuji, že svatba bude u nás..." řekl dostatečně hlasitě Oliver a ozbrojená stráž je nechala projít. Za sebou zaslechli několik oplzlých poznámek o tom, jak si vést o svatební noci.

Jakmile prošli branou, pobídli koně a tryskem se vydali ke svému cíli.

14

Slunce se již sklánělo k obzoru, když Mark nařídil sesednout a odpočinout si. Koně to už potřebovali jako sůl. Od chvíle, kdy vyrazili z Hevy, se nezastavili.

Lina se celá vyčerpaná sesunula k zemi. Celou cestu se snažila uhodnout, kdo jsou ti neznámí mužové, kteří ji vyrvali plamenům a vezou ji neznámo kam.

"Pánové, nevím, jak bych vám mohla poděkovat za to, že jste mě zachránili."

"Kde bydlíš?"

"V chatrči u bažin. Žiju od matčiny smrti sama, je to už rok. Sbírám léčivé byliny, znám jich hodně a pak je prodávám vesničanům."

"Řekni mi, cos to vlastně viděla?" zeptal se Mark.

Když viděl, že váhá, dodal:

"Neboj se, já ti věřím."

"Všechno to začalo asi před třemi měsíci. Chytala jsem zrovna ryby v bažinách, když jsem uslyšela ten burácivý hluk. Nejdřív jsem se strašně bála, ale pak mě přemohla zvědavost. Přiblížila jsem se a dávala jsem přitom velký pozor, abych nebyla ve vysoké trávě vidět. Daleko před sebou jsem spatřila velikánskou zářící stavbu. Otevřely se v ní dveře a z nich někdo vystoupil. Vypadal jako člověk. V ruce nesl velkou kovovou truhlici a položil ji do písku. Celé to trvalo pěkně dlouho, protože ten člověk se vracel do domu a nosil stále nové a nové truhlice. Nakonec jich bylo na zemi asi třicet a byly podivným způsobem poskládané."

"To mohly být potravinové kontejnery," vyslal Ray telepaticky.

Lina pokračovala: "Za chvilku na to se v ohlušujícím řevu ten dům vznesl a ztratil se na obloze. Mohlo se mi to sice jenom zdát, ale na zemi zůstaly ty truhlice jako důkaz! Prohlížela jsem je, ale nepodařilo se mi žádnou z nich otevřít. Byly obrovské, větší než já a pomalované byly moc divně. Nikdy jsem nic podobného neviděla."

Mark se podíval na androida a telepaticky vyslal:

"To by tak odpovídalo době, kdy Standman pracoval pro Furstera."

Lina však ještě neskončila.

"Před víc jak měsícem se to divné dunění ozvalo znovu. Dům se vrátil."

"Jsi si jistá, že to byl ten samý?"

Dívka svraštila obočí.

"Vypadal velmi podobně, měl špičatou střechu a stál také na nohách, ale byl možná trochu větší. V následujících deseti dnech se objevily ještě další."

"Kolik jich bylo?"

"Viděla jsem jich asi šest. Myslela jsem, že je mou povinností na to krále upozornit!"

Zhluboka si povzdychla.

"Kdybych jen tušila, co se bude dít dál, nikam bych nechodila! Král mi nakonec uvěřil a vyslal na ta místa výpravu se stovkou rytířů. Převedla jsem je přes močál, ale dál jsem se už bála. Ozbrojení mužové se rozestoupili do šiku a obklíčili několik postav, které se motaly okolo těch truhlic. Náhle těm cizincům vytryskly z rukou desítky červených záblesků. Koho zasáhly, ten padl. Jenom sedm králových mužů tomu strašlivému masakru uniklo. Dovlekli mě ke králi a řekl, že jsem za tu porážku odpovědná já. Bili mě, bičovali... a ten strašlivý velekněz mi nakapal na břicho několik kapek svčene vody. Pálilo to jako čert. Byla jsem proto odsouzená... A to ostatní už víte."

"Kdy se ten boj odehrál?"

Dívka dlouze přemýšlela a počítala na prstech ruky.

"Je to přesně dvanáct dní."

"Spravedlnost má v této zemi rychlé nohy," zažertoval Mark.

Podíval se na oblohu a zašklebil se. "Ten domek, kde bydlíš, je ještě daleko?"

"Když půjdeme přes les, můžeme tam být před setměním."

"No tak jdeme. Olivere, vyměň si s Rayem koně. Ten tvůj je unavenější, protože nesl dva a Ray, když chce, umí být velmi lehký."

Dal tak nenápadně najevo, že pomocí antigravitačního zařízení dokáže Ray svoji váhu zcela vynulovat. Kůň si alespoň odpočine.

Malá skupinka se vydal přes les. Lina je vedla a bylo vidět, že se v těch místech dobře vyzná.

Už skoro za tmy dorazili k chatrné chýši. Byla postavená z kmenů stromů, prken a větví. Střechu měla z rákosu. Lina strčila do dveří a ty se se skřípotem otevřely. Pak rozsvítila olejovou lampu. V tom slabém světle bylo vidět vnitřní vybavení. V rohu místnosti na zemi ležela sláma a uprostřed stál stůl s několika stoličkami.

"Tak tady to je celé moje království," vzdychla. "Bohužel tu nemám žádné zásoby, budeme muset jít zítra na lov."

"Ray se postará o něco k jídlu, je to vynikající lovec. Vráti se za hodinku a přitáhne něco, co se dá upéct."

Ray zmizel ve tmě a Lina připomněla:

"Musíme jít na dříví," mrkla na Olivera a dodala: "Nechtěl byste jít, pane, se mnou?"

Oba mladí vyšli ven a nechali Marka o samotě. Ten klesl na stoličku, natáhl nohy před sebe a zavřel oči. Hlavou mu vířily vzpomínky z posledních několika dnů. Snažil se je nějak uspořádat.

Lina sbírala větve a rovnala je Oliverovi do náručí. Přišli ke břehu rybníka. V klidné vodní hladině se odrážely hvězdy.

"Potřebuji se vykoupat. Za celou dobu, co jsem byla ve vězení, jsem se nemyla."

Lina se rychle svlékla a vklouzla do vody, která skryla její nahotu. Oliver položil dříví a sedl si na břeh. Dívka asi za pět minut vylezla z vody a natáhla se do trávy, která byl po horkém dni ještě teplá.

Téměř stydlivě chlapce uchopila za ruku.

"Když si vzpomenu na hranici, na velekněze nebo na kata, tak se ještě celá třesu. Sáhni si, jak mi buší srdce."

Úplně přirozeně položila Oliverovu ruku na své levé nadro. Chlapec se roztřásl také a okolo krku se mu ovíjely dvě paže.

"Obejmi mě...!"

Oliver se k ní naklonil a oba se políbili. Pak ale vyskočil a řekl: "Nechme toho, nebylo by to rozumné, brzy zase odjedu..."

"Já vím, ale moc tě prosím... Jen jednou. Ve vězení mi bylo nejvíc líto toho, že zemřu, aniž poznám, co je to láska."

Neodháněj mě..."

Měla tak prosebný pohled i hlas... Jejich sevření bylo stále pevnější... až se stalo neoddělitelným... Oliver se sklonil a pronikl do nádherného, vstřícně tepajícího vesmíru.

* * *

Ray položil před dveře zabitého divočáka a začal jej zpracovávat.

"Bude lepší, když se o jídlo postarám sám. Oliver s Linou jsou příliš zaneprázdněni, než aby mysleli na večeři."

Protože se Mark tvářil nechápavě, Ray upřesnil:

"Když jsem se vracel z lovu, zaslechl jsem zvuky, které svědčily mimo jakoukoliv pochybnost o jejich momentálním zaneprázdnění... Bude lepší toho kluka příště nebrat. Vyrůstá ti v něm nebezpečný konkurent. Obvykle jsi to ty, komu mladé hrdinky padají k nohám," dodal ještě Ray trochu posměšně.

"Mládí vpřed! Přeju mu to, ale soudím, že se moc nezdrží, chtěl bych se co nejdříve vrátit na Merkura. O Merově se toho už stejně víc nedozvíme."

"Proč najednou ten spěch?"

"Nevím, ale zdá se mi, že bychom neměli ztrácet čas. Vzpomeň si na Standmanův vzkaz. Třicátého července. Toho dne se má něco přihodit."

"Neřekl ale bohužel kde. Třeba se zrovna něco stane na Merově."

"To je nepravděpodobné. Přemýšlej přeci! Sem přiletělo šest astronefů. To mohli být jedině piráti, protože Merova je podle zákonů Pozemské Unie v zakázaném pásmu. Před dvanácti dny tu ještě byli a byli rozhodnutí tady zůstat, jenže včera ráno jsi mohl vidět, že zmizeli."

"Proč se všichni nahrnuli zrovna na Merovu?"

"Možná se tady jenom sešli. Pirát, to je v podstatě vlk samotář, najdeš je všude možně v Galaxii. Když by se chtěli sejít na jednom místě, trvalo by to několik týdnů a proto potřebovali zásoby potravin."

Hovor přerušila přicházející mládež. Oba měli nachově červené tváře a stejně zářící pohled. Když Lina uviděla divočáka, spráskla ruce.

"Jen nám to moc líto, ale budeme se muset vrátit," řekl Mark.

"Zůstaňte, aspoň dnes večer," zaprosila Lina, která chtěla ještě chvíli pobýt s Markem. "Ve tmě byste stejně nenašli cestu a bažiny jsou nebezpečné, člověk snadnou zabloudí a zahyne."

K své velké lítosti je však nepřemluvila.

"Neboj se o nás, umíme si poradit," řekl Mark a vyndal z kapsy na stůl měšec.

"Tohle by ti mělo nějaký čas postačit. Měla by ses ale přestěhovat někam do vesnice. Není dobré bydlet takhle sama."

Mark se rychle rozloučil a vyšel ven za Rayem, který již držel za uzdu koně. Oliver se ještě chvíli zdržel v chatrči...

Víc než hodinu je android vedl krokem. Koně byli tak unavení, že nebyli schopni rychlejšího pohybu. Konečně našli vhodné místo pro přistání modulu. Deset minut na to už byli nad oceánem. Mark si všiml smutného Olivera vedle sebe a světil se:

"Víš, to je právě to smutné na našich výpravách. Odjíždíme a není naděje, že bychom se ještě někdy setkali s těmi, kdo se stali našimi novými přáteli... a možná někdy i něčím víc."

15

Hned jak dorazili do pilotní kabiny Merkuru, zapnul Mark videoradio. Pohled na počítač mu řekl, že v New Yorku je právě sedm hodin večer. Admirál Neuman byl však ještě v kanceláři.

Bez hnutí poslouchal Markovo vyprávění průběhu událostí na Terranii XXV.

"Jaký ve váš závěr, kapitáne?"

Mark se na několik vteřin odmlčel. Jestli se mylí, pak se zesměšní. Ale pak mu instinkt zavelel odpovědět.

"Myslím, že třicátého července zaútočí šest astronefů na Terranii XXV."

Neuman neznatelně povytáhl obočí a zpozorněl.

"Guvernér má na astroportu obranné zařízení."

"To je schopné odrazit útok tak jednoho piráta, ale ne dobře zorganizovanou skupinu šesti lodí."

"Jakmile by zaútočili, dozví se to Vesmírná Policie."

"A vyšle pomoc, až bude po všem," jízlivě podotkl Mark.

"Jakou kořist tam vlastně piráti čekají?"

"Na Terranii XXV je už čtyři měsíce blokována doprava a nezávislým horníkům se hromadí produkce vzácných kamenů. Pod schopným vedením, a to myslím, že piráti mají, se mohou v několika hodinách zmocnit obrovského množství drahokamů."

Admirálovi na čele vyskočila vráska.

"Zmocní se také Fursterových drahých kamenů?"

"Samozřejmě, uvidíte, že bude první, kdo bude požadovat odškodnění."

"V čem ale pak vidíte jeho zisk?"

Mark se zašklebil.

"Za takové dva měsíce pravděpodobně společnost ohlásí nález mimořádně bohatého naleziště, které způsobí obrovský nárůst produkce..."

Admirál v duchu počítal.

"Tak obrovská operace by přinesla jen minimální zisk. Piráti nemají ve zvyku dělat něco skoro zadarmo."

"Je tu ještě jeden sice nenápadný, ale důležitý detail. Malí nezávislí producenti jsou na pokraji úpadku. Když přijdou o své zásoby, bude po veškerých nadějích. Budou přinuceni prodat svoje koncese Fursterovi za pár šupů."

"Vy toho Furstera moc rád nemáte, co?"

"Ještě jsem nezapomněl, že je odpovědný na Standmanovu smrt."

"To je pravda, ale v tom ostatním jsou vaše závěry postaveny jen na odvážných hypotézách. Přesto upozorním guvernéra na Terranii XXV, aby uvedl bezpečnostní zařízení do chodu."

"Jen to ne! Přes nejpřísnější příkazy k utajení se to k Fursterovi bleskově donese. Má rozsáhlou síť pomahačů a celá operace tím padne a bude odložena na pozdější dobu."

Admirál sevřel tak silně rty, že měl místo úst jen tenkou čárku. Otočil hlavu napravo, kde měl počítač, ale výsledek, který se mu na něm objevil, ho nijak neuspokojil.

"V oblasti Terranie XXV právě žádnou strážní loď nemám. Je tam jen astronef plukovníka Parkera, Orion II. Ten by tam mohl do třicátého doletět. Je to trochu málo na šest pirátů. Chtělo by to nějakou posilu, třeba i dobrovolníka."

Mark jen stěží potlačil úsměv.

"Právě jsem si vzpomněl, že potřebuji zaletět na Terranii XXV. Mám velmi rychlou loď, a pokud se něco nepředvídaného nestane, pak bych tam měl dorazit včas."

Neuman nevinným hlasem opáčil:

"To by samozřejmě úplně měnilo situaci. Vzpomínám si, že vy jste značně zkušený právě ve vesmírných soubojích a ty se od vašeho prvního nasazení vůbec nezměnily. Samozřejmě, že všechno by muselo být oficiální, ale v případě nějaké nehody by Vesmírná Policie nesměla být do ničeho zapletena."

"Výletní loď vždycky cestuje na vlastní nebezpečí..."

"Řekněte Rayovi, ať urychleně zašle svoje nahrávky. Moji technici si je rádi prostudují. Ten jeho záznam o lágru vyděděnců mi před komisí velmi pomohl. Víte, že to vyvolalo parádní skandál? Nejvíce se cítili pohoršeni zástupci dnešního vedení."

"To mě moc těší, že jsem vám mohl být užitečný," utrousil Mark.

"Bylo rozhodnuto lágr okamžitě uzavřít. Mě pověřili evakuací tábora. Když jste se zmiňoval o bojových robotech, myslel jsem, že žertujete, ale pak jsme je opravdu museli použít. Byla tam banda nenapravitelných šilenců."

"Myslíte 'vzteklé psy'?"

"Tak nějak se jmenovali. Živých jsme jich získali sotva deset. Členové komise byli zděšeni, když uslyšeli nahrávky získané z psychických sond. Ti kriminálníci byli zasláni do satelitních věznic."

"A co ostatní uvěznění?"

"Jejich tresty byly znovu přezkoumány a s ohledem na dosavadní průběh trestu byla většina z nich propuštěna."

Admirál malinkou přimhouřil oči. Byl to projev jisté ironie.

"Byly jakési problémy se skupinou dívek."

"Amazky?"

"Přesně tak. Jejich chování k mužům nebylo právě nejvhodnější. Advokát ale velmi pečlivě prozkoumal Rayovy záznamy a pak rozhodl o jejich propuštění."

"To udělal správně. Chtěl jsem vás ještě o něco poprosit, admirále."

"Poslouchám..."

"Mezi těmi dívkami je jedna velká blondýna, která se jmenuje Magda. Rád bych, abyste dal příkaz bance, aby jí vyplatili deset tisíc dolsů. Myslím, že si je zaslouží. Kdyby mi byla nepomohla a neporadila, nikdy bych Olivera nenašel."

"Předám bance pokyny. A netrpělivě budu čekat na vaše další zavolání. Buďte opatrný! Generál Khov by byl zlostí bez sebe, kdyby se vám mělo něco stát."

16

Nevolnost z přechodu do subprostoru se rozplynula. Mark se zdvihl a protřel si oči. Okamžitě začal zkoumat venkovní obrazovku.

"Zdá se, že plukovník Parker má značné problémy," řekl ledově klidně Ray.

Mezi čtvrtou a pátou planetou zuřil boj. Dva duhově zbarvené mraky se pomalu rozplývaly v éteru, což svědčilo o zničení dvou astronefů. Ale právě teď byla loď Vesmírné Policie v nevýhodném postavení. Byla jako divočák obklopený čtyřmi psy. Na Orion II teď směřovalo několik střel najednou.

Plukovník Parker zručně uhýbal, měnil směr a vypouštěl každou chvíli maketu. Byly to dokonalé návnady, protože jak objemově, tak tepelně i magneticky simulovaly loď. Hlavice střel tak sledovaly pouhé přeludy.

Bohužel torpéd bylo v prostoru tolik a navíc různě nasměrovaných, takže se všechny minout nemohly. Každou chvíli se ochranný obal lodi rozsvítil explozí. Plukovník musel nastavit silové pole lodi na maximum a nemohl tak sám útočit.

Mark ukázal na jeden pirátský astronef na obrazovce.

"Rayi, dvě salvy po čtyřech a všechny sem."

Ray přejel prsty po tlačítkách. Vzápětí se ozval nepříjemný svistot střel. Merkur se právě vynořil ze subprostoru a letěl ještě dvoutřetinovou rychlostí světla. Ve zlomku sekundy byl uprostřed boje. A hned první střely našly svůj cíl.

Piráťův ochranný štít se silou úderu zachvěl a celý se rozsvítil. Ray nastavil střely tak šikovně, že explodovaly po dvou a značně vyčerpaly zásobu pirátovy energie.

"Čtyři... šest..." počítal Mark.

Piráťův generátor nevydržel a selhal. Poslední střely již zasáhly plasto-titanovou skořepinu lodi. Bílý záblesk a astronef se změnil na obrovskou ohnivou kouli, na takové malé sluníčko, které se rozplynulo a vytvořilo velký mrak.

Přílet neznámé lodi vyvolal v řadách pirátů mírný zmatek.

Merkur vypustil novou salvu a pak se otočil, aby nabral rychlost. Piráti se už také vzpamatovali a tak na Merkur mířilo asi tucet střel.

"To je pořádné sousto," řekl Ray. "Když je budeme chtít vychytat, vyčerpáme si celou zásobu maket."

Černé zlověstné střely se rychle přibližovala. Letěly stejnoměrně po třech v řadě.

"Ti piráti jsou ale dobře vybavení. To, co vystřelili, je poslední model, o moc rychlejší než ostatní střely."

V horním okraji obrazovky vnějšího výhledu bylo vidět obrysy páté planety. Byla to ohromná ledová hmota s hustou metanovou a čpavkovou atmosférou.

"Stačíme tam dorazit?"

Ray se spojil s počítačem.

"Bude to jen tak tak, ale dokážeme to. Zapněte si pevně magnetické pásy, bude to trochu drncat..."

Oliver celý bledý nespustil oči ze střel na obrazovce.

"Marku, myslíš..."

"Poslechni Raye!"

Planeta už zaplnila celou obrazovku.

"Střely ve vzdálenosti 40 tisíc metrů," oznámil počítač. "Střet s planetou za dvě minuty sedmáct sekund..."

"Začínáme zpomalovat," oznámil Ray.

Pozemšťany okamžitě začala drtit obrovská síla. Do těl se jim bolestivě zaryly popruhy, v uších jim začalo hučet. Oliver vykřikl:

"Střely! 20 tisíc... 10 tisíc..."

Merkur vnikl do atmosféry rychle se přibližující planety. Plášť lodi se v té rychlosti zahřál na téměř neúnosnou teplotu. Ačkoliv klimatizace fungovala na plné obrátky, teplota v lodi stoupala tak, že to bylo k zadušení.

"Ted!"

Oliver myslel, že mu vypadnou oči z důlků. Popadla jej svíravá bolest a pak ztratil vědomí. Merkur změnil násilně kurs letu. První sada střel nedokázala tak rychle reagovat a narazila do planety. Ty další sice zatočily, ale nedokázaly již v té rychlosti zaimit a skončily v atmosféře jako obyčejné létavice.

Mark byl odolnější a proto se probral první.

"Deset... jedenáct... dvanáct... počet souhlasí," ohlásil Ray.

"Dobře, připrav další palbu."

"Je zbytečné plýtvat municí, Parker si vede velmi dobře."

Kleště, které ho až doteď svíraly, náhle povolily a Orion II mohl přejít do protiútoků. Třemi rychlými úhybnými manévry se zbavil střel, které ho pronásledovaly. Jakmile se uvolnil, mohl opět začít střílet. Dvě pirátské lodě explodovaly téměř současně a ten poslední pirát se snažil uniknout směrem na Terranii XXV. Když uviděl to množství střel za sebou, bylo mu jasné, že jeho existence je pouze otázkou sekund.

Nad videoradiem se rozsvítilo světlo. Na obrazovce se objevil Parkerův přísný obličej. Na čele mu ještě stálo několik kapek potu. Mark a Parker už spolu prožili několik výprav a navzájem si zachránili život. Ale přesto se plukovník nedokázal zbavit svého přísného, rezervovaného a strohého postoje. Jejich vzájemný vztah byl plný mrazivé slušnosti.

"Přišel jste velmi vhod, kapitáne Stone. Těm banditům se podařilo mě přiskřípnout."

"Poradil byste si dobře i bez mé pomoci. Překvapivý vpád pirátům do zad vám poskytl trochu oddechu a ušetřil

několik maket."

Parker tuto trefnou odpověď ocenil, ale zavrtěl hlavou. Mark jej nenechal promluvit, protože věděl, že jejich hovor je zaznamenáván a rychle se sám zeptal:

"Kdy jste přijel?"

"Před šesti hodinami. Podle admirálova příkazu jsem se skryl za pátou planetou. Přiznám se, že jsem na vaši hypotézu ani trochu nevěřil. Před necelou hodinou se ze subprostoru vynořilo téměř současně šest pirátských astronefů."

"Právě let ve skupině měl být zárukou jejich úspěchu. Proto také měli to mezipřistání na Merově."

"V klidu si to mýlí k Terranii XXV. Skutečně jsem je překvapil, když jsem se objevil a odvysílal obvyklou výzvu."

"Lepší by bylo rovnou vyslat střely, než nějaké výzvy."

"Musíme respektovat pravidla," zafuněl plukovník. "Nakonec, díky vám, všechno dopadlo dobře. Pošlu zprávu admirálovi. Bude mít velkou radost, že akce nevyšla naprázdno. Zničení šesti pirátských lodí prestiž naší Policie ještě zvýší."

Mark se zamyslel a dodal:

"Až budete hovořit s novináři, zkuste se prosím vás nezmínit o mém ozbrojeném zásahu. Stačí, když řeknete, že nějaký civilní astronef odvrátil pozornosti pirátů a tak vám umožnil dovršit vítězství."

"Proč odmítáte část slávy, která vám právem náleží?"

Mark se ušklíbl.

"Nejsem na výpravě ani pro S.D.P.P. ani pro Vesmírnou Policii a oficiálně tu nejsem vůbec. Cestuji soukromě a vlastní jachtou. Až se vrátím na Zem, nerad bych odpovídal na zvědavé otázky právníků nebo policistů. To je to jediné, co po vás chci."

"Jestliže to je vaše přání, pak tedy souhlasím. Uvidíme se na Terranii XXV. Musím o tom útoku informovat guvernéra a nařídít vyšetřování, protože vaše domněnka se ukázala jako správná."

Parker se otočil a podíval se na lístek, který mu přinesl jeho pobočník.

"Poslední pirátský astronef byl právě zničen, ale zdá se, že z něho vystřelili záchranný člun. Nejistili jsme, kam přesně na Terranii XXV dopadl."

"Já myslím, že to vím. Sejdeme se na astroportu."

Merkur nabral rychlost a přiblížil se k planetě. Operátor na věži jen vyvalil oči, když poznal, koho má před sebou. Na otázku, zda mohou přistát, jenom vybafl:

"Já... já nevím. Viděl jsem vzdálené odezvy na obrazovce, ale pak mi zmizely. Možná mám porouchané zařízení. Co váš radar?"

"Za mnou letí jeden velký astronef. Mrskněte sebou a udejte sestupové souřadnice, ať mu můžu uvolnit místo."

"Žádný astronef nebyl ohlášen," brebentil operátor, "musím se zeptat, jaké jsou pokyny, než ho pustím na přistání."

"Na vašem místě bych to nedělal. Je to loď Vesmírné Policie a ti s předpisy nežertují."

Operátor už dál nediskutoval a nahlásil sérii čísel.

"Je to stejné místo jako posledně. Vy už si poradíte, já mám na drátě guvernéra."

17

Mark čekal v budově astroportu, až Parker domluví s guvernérem. Konečně za ním plukovník přišel.

"Mám volnou ruku. Guvernéra velmi potěšila informace o zničení šesti pirátských lodí. Dá se předpokládat, že měli na Terranii XXV nějaké společníky, a tak jsem dostal povolení zahájit vyšetřování. Zajdu za kapitánem Kirschnerem a projdu informace v jeho počítači."

"Proč ztrácet čas, když oba víme, kdo za tím vším je."

"Chybí nám důkazy!"

"Máme Sheppardovo doznání, že zabil Standmanovy. Obviňte Furstera ze spoluviny a pak ho můžete vyzpovídat i z dalších činů."

Parker byl muž činu a rád se rozhodoval rychle.

"Jsme domluveni. Nechám si přistavit ozbrojený trans s deseti muži. Uvidíme, jak se naplní vaše podezření. Ať jde k čertu ta místní, přecitlivělá a nedůtklivá policie."

"Bude jistější, když půjdu před vámi. Fursterovo doupe je velmi dobře střežené a bylo by hloupé, kdybychom ho nechali pláchnout nebo zničit důkazy."

Parker vyndal z kapsy malou vysílačku a podal ji Markovi.

"Zůstaneme ve stálém kontaktu. Vypínání je automatické a není tedy nebezpečí, že by nás překvapil někdo nepozvaný."

Mark vyšel z budovy astroportu a našel Raye s Oliverem, jak se nudí v transvozidle. Podal mladému muži peníze.

"Jdi do hotelu, zamluv pokoje a počkej tam na nás."

"Chtěl bych vidět Maggie..."

"O.K., ale nevzdaluj se z hotelu."

Oliver nasadil zkroušený výraz.

"Marku, chtěl jsem se tě zeptat... víš, to s Linou... myslíš, že bych to měl Maggie říct?"

"Poslouchej, moje zkušenost mi říká, že je někdy lepší to hned neříct... možná, až budete staří..." usmál se Mark.

Trans vyrazil směrem k Fursterově rezidenci.

"Výborně, budeme tak pět minut za vámi," oznámil vysílačkou Parker.

Když projížděli klikatou silnicí lesem, Ray si vzpomněl na nedávnou příhodu:

"Doufám, že nás tady zase někdo nepřepadne!"

Za deset minut dorazili bez úhony k zamřížovaným vratům usedlosti.

Ze strážní budky vyběhli ti samí muži s laserovými pistolemi v ruce.
Ray vystoupil z transvozidla a přirozeným ohybem ukázal prázdné ruce.
"Máme domluvenou schůzku s panem Fursterem."
"Musím si to ověřit. Nikdo nám o tom nic neřekl."
Jeden ze strážců přistoupil k domácímu telefonu a druhý zatím mířil na hosty.
Ray prudce vyfoukl uspávací kuličku, kterou měl ukrytou v ústech. Za patnáct sekund už strážce spalý a nevěděly, co se s nimi děje. Android ještě v jejich budce vyřadil bezpečnostní systém a otevřel příjezdová vrata.
"Cesta je volná," řekl Mark do vysílačky.
Parker lhostejným tónem odpověděl:
"To, co tady předvádíte, je normální vloupání a já se mám na něm podílet?"
"To v žádném případě. Vy přijedete a zjistíte, že vrata jsou otevřená a že zdrogované strážce spí. Úkolem policie v takovém případě je zjistit, zda nebyl spáchán nějaký zločin."
Ray už byl zatím s transvozidlem před rezidencí. Jen stoupli nohou na zem, už tu byl ozbrojený chlápek s laserovou pistolí v ruce. Byl velký, světlavý a tváře měl jako jablíčka.
"Ruce vzhůru a nehýbat se!"
Mark zdánlivě bezstarostně zdvihl ruce.
"Pan Furster nás očekává."
Muž se zatvářil podezřívavě.
"Jak jste se dostali dovnitř? Nikdo mě neupozornil."
"Pan Furster si přál naprostou diskrétnost. Mám mu pomoci v převozu nežádoucích návštěvníků," řekl Mark a spiklenecky na chlápka mrkl.
Strážce se nechal zvíkat a sklonil zbraň.
"Řeknu šéfovi, že jste tady."
A pak udělal chybu, že se otočil k telefonu. Ray se na něj vrhl a dobře mířenou ranou do týla ho uspal.
Furster seděl ve své kanceláři ve společnosti dvou mužů v astronautických kombinézách. Když spatřili Marka, jen naskočili.
"Neobtěžujte se. Jen jsem vám přišle oznámit, že jsem se vrátil. Nevěděl jsem, že máte hosty."
"Jak... Jak jste se sem dostal?" zařval Furster. "Hansi, pomoc!"
"Voláte-li toho zlatovlasého andílka, co stál u dveří, tak ten spí."
"Co jsou zač?" zeptal se jeden z astronautů. "Měli byste je ihned zlikvidovat, jinak se celá Terrania XXV dozví, že jsme u vás."
Furster vnořil ruku do zásuvky svého stolu.
"To bych vám neradil," ozvalo se chladně. "Právě jste zatčen a moji muži mají příkaz střílet, kdybyste kladl odpor."
Do místnosti vešel plukovník Parker se čtyřmi svými muži. Zamířili na tři přítomné, kteří ztuhlí překvapením.
Když se po chvíli zase dokázali pohnout, svázal jim jeden policista ruce za zády magnetickými náramky.
"Protestuji," křičel Furster. "Ty muže neznám, vnikli sem násilím a přinutili mě, abych je u sebe ukrýl."
Když Parker nereagoval, zkusil to výhrůžně.
"Dejte si pozor. Mám vysoce postavené známosti. Když bude třeba, zasáhne guvernér... a sesadí vás."
Policista odvedl stále vykřikujícího Furstera z místnosti a jeho kolega zatím pečlivě procházel všechny papíry na psacím stole.
"Vaše hypotéza byla správná, kapitáne Stone," usmál se Parker. "Furster bude souzen za spoluúčast na pirátské akci a to na Zemi, nikoli na Terranii XXV. Tam nebude moci použít svých pochybných přátel."
Pak ještě tiše a s povzdechem dodal:
"Pokud si přejete, aby váš zásah zůstal utajen, pak by bylo vhodné se vzdálit."
"Už tady nejsme, plukovníku. Kdybyste něco potřeboval, tak nás najdete v hotelu."
18
Ještě nebyly ani čtyři hodiny odpoledne, když Ray s Markem dorazili do hotelu. Dole v hale k Markovi přistoupil urostlý muž. Byl to Anton Kelker, onen nezávislý majitel malého dolu, který chtěl před nedávnem Markovi světit svoji zásilku drahých kamenů.
"Pane Stone, musíte mě vyslechnout."
"Teď, když přiletěl koráb Vesmírné Policie, budete mít po problémech s dopravou," řekl zvesela Mark.
Muž zavrtěl hlavu a snažil se přemoci slzy, které měl na krajíčku.
"Přiletěl pozdě. Dnes je 30. Července. Zítřka musíme zaplatit jak bance, tak i ostatním dodavatelům. Když nezaplatíme, přijdeme o naše doly a o všechno."
"Proč nepožádáte o odklad?"
"Všichni naši věřitelé nám odmítli. Pochybuju, že vůbec najdeme kupce. A když, tak cena bude tak nízká, že sotva pokryje dluhy. Víme, že vy jste obchodník a máte kapitál..."
Když si všiml Markova pobaveného výrazu, ještě dodal:
"Kapitán Kirschner nám tvrdil, že o vás dostal informace z Vesmírné Policie. Nabízíme vám celou naši zásobu drahých kamenů za třetinovou cenu. Váš vklad za několik dnů na Zemi ztrojnásobíte."
"Takovou nabídku přeci nemůžu přijmout," zděsil se Mark.
Kelker se tvářil, že odpověď přeslechl a rychle dodal:
"Šest set tisíc dolů na ruku za náklad, který má desetinásobnou cenu. Níž už jít nemůžeme, to je totiž suma, kterou dlužíme."

Marka popadl vztek. Furster si dobře vybral datum útoku, aby tak definitivně zruinoval svoji konkurenci.

"Kterou banku máte?"

"Tady je jen jedna, je to pobočka Vesmírné banky."

"Výborně," utrousil Mark. "Pojďte, popovídáme si s ředitelem."

"Vy tedy naši nabídku přijímáte?" nedočkavě řekl Kelker.

"Více méně, částečně... Jestli jsem dobře pochopil, pak potřebujete nějakých šest set tisíc dolů na pár dní. To by neměl být tak veliký problém. Kudy se jde k té bance?"

Doprovázení Rayem prošli hlavní ulicí až k malé budově, kde bylo rukou napsáno na vývěsce: "Vesmírná banka": Za přepážkou seděl jeden jediný zaměstnanec a zjevně se nudil. Na Markův dotaz po řediteli ukázal na dveře vzadu v chodbě znuděně řekl:

"Pan Klondike přijímá pouze předem ohlášené návštěvy. Je velmi zaneprázdněn. Kdybyste se ráčili obtěžovat za týden..."

Mark nenechal úředníka ani domluvit a vrazil do ředitelovy kanceláře. Klondike byl malý, břichatý a růžolící muž s řidnoucími vlasy. Jeho ráce právě spočívala ve sledování porno filmu, kde zrovna statný hrdina obšťastňoval roztomilou blondýnku.

Bankéř nadskočil, když uslyšel klapnout dveře a okamžitě vypnul film. Zuřivě hleděl na vetřelce.

"Kdo vám dovolil..."

Mark vyndal z kapsy plastovou kartičku a hodil mu ji na stůl.

"Chci si u vás otevřít účet a připsat na něj šest set tisíc dolů!"

Částka Klondika nadzdvihla ze židle. Vzal kartu do ruky a začal ji zkoumat.

"Je nám ctí, pane Stone, že vás budeme moci počítat mezi své klienty. Udělám, co bude v mých silách a za necelý týden budete mít částku k dispozici."

"Ani nápad. Chci mít ty peníze dnes večer. Tato kartička mě k tomu opravňuje."

"Proč ten spěch?"

"Slíbil jsem, že ty peníze zítra ráno půjčím svému příteli."

Bankéřův obličej znehybněl.

"Nemyslím, že budu moci tuto kartu ihned vyplatit. Nejprve musím požádat o instrukce v centrále."

Mark ukázal rukou na řadu videotelefonů na stole.

"Udělejte to! Myslím, že tyto přístroje mohou sloužit i k jiným věcem, než je promítání porna."

Bankéř zrudl vzteky.

"Přijďte zítra."

"V tom případě o rozhovor požádám já."

Mark obešel stůl a vyťukal řadu čísel.

"Zakazuji vám... Odejděte nebo zavolá policii."

Buclatou rukou zamířil k poplašnému zvonku, ale Ray ho chytil za zápěstí a stiskl ho tak, že se bankéřovi už ani nechtělo dál diskutovat...

Mezitím Mark dostal spojení-

"Slečnu Swensonovou! Rychle. Jsem na seznamu těch největších prominentů."

Klondike ztrnul, když uslyšel vyslovit jméno nejmocnější osoby své banky. Na obrazovce se vzápětí objevil její obličej. Elza byla velmi hezká brunetka s nádherně zelenýma očima. Jakmile uviděla, kdo ji volá, šťastně se usmála.

"Marku, drahoušku, odkud voláš?"

"Z Terrannie XXV. Máš nějaký vliv na Vesmírnou banku?"

"Jen ten, jaký může mít její největší akcionář a prezident správní rady."

"Byla bys tak laskavá a vysvětlila tady jednomu místnímu řediteli, že je nezdvořilé mi nevyhovět, když si chci vyzvednout peníze na svou kartu? Zeptej se ho taky, proč už několik týdnů odmítá poskytnout úvěr občanům, kteří nabízejí zástavou své nádherné exempláře drahých kamenů."

Elza zpřísněla.

"Poslouchám vás, pane Klondiku!" řekla hlasem ostrým jako šlenutí biče.

"Jde o zvláštní... mimořádný případ. Kdybych ty úvěry poskytl, riskoval bych znepřátelení s Fursterem..."

"Kdo je to?"

"Náš největší klient... Nařídil mi..."

"Je to hlavně pěkný darebák," vložil se do řeči Mark. "Vesmírná Policie ho právě zatkla a zbytek života si posedí v satelitním vězení."

Bankéř se orosil potem.

"To jsem nevěděl..."

Elza ho přerušila autoritativním pohybem ruky.

"Nemám čas poslouchat vaše výmluvy. Chci tu mít do osmačtyřiceti hodin podrobnou zprávu o vašich bankovních operacích v posledních šesti měsících. A než se rozhodne o vašem dalším osudu, zapamatujte si, že kapitán Stone má neomezený účet."

"Ale... to nejde..."

"Slyšel jste dobře. Neomezený. A navíc ho poslechnete ve všem, co vám nařídí. Chtěls ještě něco, Marku?"

"Elzo, jsi úžasná."

"Hned jak se vrátíš na Zemi, stav s pro mě. Strávíme pár dní na mém ostrůvku v Pacifiku."

"To bude skvělé! Ale je tu ještě něco. Protože tady řídíš Cosmos Jet Corporation, zeptej se, prosím tě zdejších

zástupců, proč odmítají prodat někomu lod? Jediný obchod, který tu mohli udělat, a oni nechtějí."

Obrázovka ztemněla a Mark se obrátil k bankéři. Zdálo se, že je mu i oblek velký, jak se ztrácel.

"Poskytnete bezodkladně nezávislým prospektorům půjčky za obvyklých podmínek."

A protože Klondike trochu váhal, dodal:

"Nezapomeňte, že sedíte na vystřelovací židli a stačí, abych pohnul rukou a letíte."

Vzal si svou kartu a strčil si ji do kapsy.

"A co vaše konto? Vydám ihned patřičné příkazy."

"To už nebude potřeba. Zítra odjízdim."

Bankéř stále servilně mumlal:

"S necelým milionem dolů byste si mohl nakoupit obrovské množství drahokamů a vzít je zítra s sebou na Zem. Měl byste pohádkové zisky. Mohl bych to celé zařídit. Znáám lidi, kteří by rádi a za velmi dobré ceny prodali..."

"Už jsem se s nimi viděl, ale nezajímá mě to," odpověděl Mark rázně. "Nemám ve zvyku zneužívat neštěstí jiných. Stačí, když se postaráte o jejich půjčky, aby mohli splatit dluhy!"

V bankovní hale na ně čekal Kelker a tvářil se ustaraně.

"Koupíte naše..."

"Už to nebude potřeba. Klondike slíbil, že vám poskytne co nejširší možné úvěry."

"Dnes ráno nám to ještě odmítl!"

"Už je to všechno jinak. Uvidíte, že s vámi bude jednat velmi vstřícně. A kdyby se přeci jen něco vyskytlo, okamžitě mu připomeňte, že sedí na vystřelovací židli. Pochopí, o co jde. Za pár týdnů si prodáte vaše zboží za normální ceny."

Neztrácejte čas, Klondike už vás čeká."

Když se vrátili do hotelu, zašel Mark do baru, kde Oliver melancholicky hleděl do sklenice s džusem.

"Ty ses nesešel s Maggie?"

Chlapec sebou trochu trhnul a zčervenál.

"Strávili jsem spolu část odpoledne, ale teď se šla převléct, protože večer pracuje."

"Po večeri ji pozveme. Musíš se s ní rozloučit, protože zítra odlétáme."

"Ale... Myslel jsem... A co Furster?"

"Všechno už skončilo."

V několika větech pak Mark shrnul zásah Vesmírné Policie. Oliver zůstal zamyšleně sedět, oči měl zalité slzami. Uchopil Marka za ruku.

"Marku, chtěl bych ti poděkovat... bez tebe už bych byl mrtvý a vrazi mých rodičů..."

"Obraťme list. Vím, že to nebude snadné, ale musíš zapomenout," řekl Mark a povzbudivě se na Olivera usmál.

"Rád bych... kdyby ti to ovšem nevadilo... Rád bych ti říkal strýčku Marku."

Ten nápad Marka dojal. Ten kluk je vlastně sirotek a hledá podvědomě nějakou rodinu.

"To by mě potěšilo!"

Když dojedli, vrátili se k baru. Maggie jim přinesla láhev šampaňského a sedla si s nimi ke stolu.

"Ve městě se nemluví o ničem jiném než o Fursterově zatčení. Ta novina se bleskově rozšířila a guvernér hodlá uspořádat tiskovou konferenci."

Po chvíli se Oliver váhavě a celý nesvůj zeptal:

"Maggie má v New Yorku sestřenici a ta ji pozvala k sobě. Maggie si na tu cestu šetří celou tu dobu, co tu pracuje."

Myslel jsem..."

Zmlkl celý rudý. Mark dělal, jako by si toho nevšiml a klidným hlasem navrhl:

"Tak proč Maggie neřekneš, aby letěla s námi. Na Merkuru je několik volných kabin..."

Oba mladí návrh nadšeně přijali.

"Buďte v devět ráno připraveni," řekl jim. Pak se ale zachmuřil:

"Je tu jedna nepříjemnost. Já s Rayem budeme muset být v pilotní kabině a tak nebude k dispozici žádný android."

Budete si muset se vším poradit sami. A navíc se v tom omezeném prostoru budeme často vídat. Doufám, že vás Oliver nebude příliš obtěžovat. Jestli ano, neváhejte se stěžovat!"

19

Mark právě snídal, když k jejich stolu přistoupil Kelker. Obličej mu zářil a zdálo se, že o deset let omládl.

"Guvernér měl spolu s plukovníkem tiskovou konferenci. Unikli jsme pořádný pastí, kterou na nás políčil Furster. I když vaše jméno nikde nepadlo, dobře víme, komu za to všechno vděčíme."

"Dostali jste úvěr?"

"To se taky vyřešilo jako mávnutím proutkem. Kdybych chtěl, tak mi Klondike snad vyčistí i boty. To všechno jen díky vám."

"Když se dozvěděl, že Furster byl zadržen, pak už bylo všechno snadné. A já mám navíc velmi dobré styky s Vesmírnou bankou," usmál se Mark.

Kelker vytáhl z kapsy malý kožený váček.

"Rád bych vám i za své přátele poděkoval a tady bych si dovolil nabídnout malý suvenýr."

Kámen velikosti holubího vejce se vykutálel na stůl. Byl to náherně duhově zbarvený drahokam, ten druh, který mění barvy podle denní doby. Teď ráno měl temně modrou barvu.

Protože chtěl předejít Markovu odmítnutí, řekl Kelker rychle:

"Moc vás prosím, přijměte ho jako památku na naše setkání."

Mark vložil kámen zpět do váčku.

"Vím o jedné dívce, která ho ocení. A udělá vám reklamu. Všechny krásky v New Yorku budou chtít také takový

kámen."

Asi za hodinu na to pozemšťané nastoupili do Merkura.

Maggie jen zářila. Oliver ji odvedl do vedlejší kabiny a Mark s Rayem zasedli do pilotní kabiny.

Operátor na kontrolní věži se proměnil na příjemného chlapíka, který jim okamžitě vydal povolení k vzletu.

Třetí den letu seděl Mark pohodlně v křesle druhého pilota a usrkával whisky. Těšil se, že za takových třicet šest hodin ji bude pít v přítomnosti Elzy. To byla nádherná představa.

"Kde je Oliver?" zeptal se.

Android se nahlas rozesmál.

"Nemusíš se vůbec bát. Naši spolucestující nejsou ani trochu na obtíž. Jsou zalezlí v kabině a zřejmě ze šetrnosti používají jen jednu. Objevují se jen velmi zřídka na jídlo. Opravdová svatební cesta."

Oliver kupodivu zrovna strčil hlavu do pilotní kabiny. Vypadal uvolněně, ale ne zrovna nejčerstvěji.

"Strýčku Marku, chtěl bych se jen zeptat, kdy asi dorazíme na Zemi."

"Zítřka," odpověděl Ray. "Přistaneme v deset hodin, patnáct minut."

Vtom jim nad hlavou zadrnčel zvonek. Na obrazovce videoradia se objevil tvář admirála Neumana a usmívala se! To bylo něco opravdu nevidaného.

"Rád bych vás informoval, kapitáne Stone, o posledním vývoji událostí. Na žádost soudního počítače byl Furster podroben vyšetření pomocí psychické sondy. Výsledky dotazování potvrdily vaši domněnku... ehm... jak bych tak řekl, trochu divokou. Šest měsíců tu akci připravoval a všechno mu hrálo, jako na vojenském cvičení. Nejdřív Terranii XXV pirátskými zásahy izoloval, aby tak přinutil drobné majitele koncesí k nedobrovolnému hromadění jejich produkce. Pak shromáždil piráty na Merově."

"A Standman?"

"Ten svolil, že na Merově vyloží potraviny. Zřejmě se nějak od Shepparda dozvěděl, že útok proběhne 30. Července. Furster nemohl udát, protože by byl sám odsouzen za porušení pravidla o nevměšování. Chtěl ochránit drobné producenty a slíbil, že jim bude vozit jejich kameny. Furster se to dozvěděl a nařídil ho zlikvidovat. Zbytek už znáte."

"A jak zní rozsudek?"

"Odsouzen na doživotí. A ještě něco vás bude zajímat. Když jsem hledali hlouběji ve Frusterově paměti, zjistili jsme, že Furster je zodpovědný i za smrt vašeho bratra Paula. Nehodu v dole zosnoval, aby se zmocnil koncese."

Mark zaťal zuby.

"Tušil jsem to. Možná proto jsem se s ním chtěl porvat."

"Z toho všeho ale vyplývá poměrně nečekaný závěr. Podle práva přecházejí Fursterovy koncese na vašeho bratra nebo spíš na jeho dědice. Když to uvážíme do konce, pak vám patří celá společnost Furster."

Mark zavrtěl hlavou.

"Paul byl přeci ženatý, všechno patří Oliverovi. Myslím, že by si to tak můj bratr přál."

"To si vyřídíte s právníky. Přeju vám šťastný návrat na Zem. Vlastně ještě jsem na něco zapomněl... Musím vám poděkovat. Ujistím generála Khova o vaší oddanosti jeho Službě. Bojí se pořádku, že vás chce přetáhnout k nám." Pak spiklenecky mrknul a dodal:

"Popravdě řečeno chci ho nechat trochu v nejistotě. Je mi ale daleko milejší, když mi nějaký agent slouží dobrovolně a S.D.P.P. ho za to platí."

Obrazovka ztmavla a Mark se otočil Oliverovi.

"Slyšels to, kluku, budeš dědit pohádkové bohatství. Až se vyřídí na Zemi všechny formality, vrátíš se na Terranii XXV a začneš řídit společnost Standman."

"To je od tebe skutečně velkorysé, strýčku Marku," vzdychl Oliver, "ale já asi nebudu ten správný průmyslník."

"Vezmeš si schopného ředitele a sám budeš jen inkasovat zisky."

"To ne. Já bych se rád vrátil do školy pro astronauty, abych pak mohl vstoupit do služeb S.D.P.P. To bylo také přání mého otce."

"Proč ne? Myslím, že ti v návratu do školy dokážu pomoci. Co se týče S.D.P.P., to se uvidí později. Zatím tedy požádáme moji přítelkyni Elzu, aby se postarala o tvoje obchody. V řízení obchodů se jí nikdo nevyrovná."

20

Mark s Rayem vešli do haly obrovské budovy v jedné z nejelegantnějších čtvrtí New Yorku. Dorazili dnes ráno a Mark ihned zavolal Elze. Ta ho pozvala na večeři a... nejspíš ještě i něco navíc...

Když se Mark zastavil u sebe doma, našel ve schránce pozvánku s tímto textem: "Kapitán Mark Stone a jeho přítel Ray jsou zváni na zahajovací koktejl Amaz klubu. Gymnastika, posilování, bojové techniky. Centrum je určeno výhradně pro ženy."

Zvědavost jim nedala a tak se tam vypravili. Navíc Elza bydlela hned vedle. Tak aspoň nezmešká tolik očekávaný okamžik. Tabulka na dveřích oznamovala, že Amaz klub se nachází v posledním poschodí.

Uvnitř před výtahem se tlačilo okolo dvaceti žen nejrůznějšího věku. Přítomnost dvou mužů je překvapila.

"Marku, to je ale náhoda!"

Elza se oddělila z hloučku žen a přišla mu vstříc. Byla stále tak elegantní, štíhlá a nádherně přitažlivá.

"Kde se tu bereš? Neříkej, že se jdeš zapsat do klubu?"

"Dostal jsem pozvánku a zvědavost mě sen dohnala."

"To muselo dojít k nějakému omylu. Majitelka salónu je ženská sekernice, vůbec nemá muže v lásce, jestli víš, co tím chci říct."

"Co je to vlastně zač, ten Amaz klub?"

"Právě se otvírá. Bude to vybrané sportovní zařízení výhradně pro ženy z vyšších vrstev. Hned při prvním setkání nám

majitelka vysvětlila, že si musíme vylepšit fyzickou kondici, abychom dokázali ve všem čelit mužům."

"Doufám, že na tebe nebude mít špatný vliv," zašklebil se Mark, "já jsem příznivcem mírového soužití obou pohlaví."

"Ty musíš mít vždycky poslední slovo."

Dojeli výtahem do posledního patra a vstoupili do velké místnosti. Urostlá brunetka zápasnického vzezření zkoumala pozvánky.

"Když by se stalo, že tě sem nepustí, a to je skoro jisté, počkej na mě u mě doma. Skotská je stále na stejném místě. Já se tu déle než půl hodiny nezdržím."

Mužatka zdvihla hlavu. Vykřikla, vrhla se na Raye a obrovskými rukama androida objala.

"Já mám takovou radost, že tě vidím, Rayi. Kdy si dáme odvetu?"

"Nikdy, Miško, mám strach, že bych prohrál," odpověděl Ray diplomaticky.

"A neurazí to tvou mužskou ješitnost?"

"Jsou horší věci, které lze taky urazit a ty jsi, jak se mě zdá, ještě silnější než dřív."

Bývalá trestankyně s rozřehtala na celé kolo a uvolnila Raye ze sevření. Na řadu přišel Mark.

"Vstupte, kapitáne Stone, jste co nejsrdečněji vítáni."

Uprostřed místnosti stál stůl plný lahví a dobrot. Odpolední slunko pronikalo prosklenými stěnami a odráželo se na stěnách.

Nejmodernější posilovací přístroje byly uklizeny na stranu, aby bylo místo pro všechny pozvané. Přitočila se k nim rusovláska s tácem skleniček.

"Tak co, astronauti, pořád jste stejně praštěný?"

"Řekněme spíš, že máme pořád hlavu v oblacích."

Objevila se velická blondýna v dlouhých a velmi přiléhavých šatech. Procházela sálem a s úsměvem zdravila své hosty. Došla až k Markovi a potřásla mu rukou. Měla poctivý, sympatický stisk.

"Jsem velmi ráda, že vás tu mohu uvítat, kapitáne Stone!"

"Magda! To je ale příjemné překvapení. Vidím, že jste nelenila a že jste se také postarala o své přítelkyně."

"Když nás propustili, věděla jsem, že jim musím pomoci, aby se začlenily do společnosti," řekla a pak ještě pobaveně dodala: "A protože jsem měla nějaký kapitál, zařídila jsem si toto fitcentrum."

"Jsem přesvědčen, že bude mít skvělou budoucnost."

Pořádně překvapená Elza si neodpustila dotaz.

"Vy Marka znáte?"

"Drahá přítelkyně, znáte můj názor na mužskou populaci. V žebříčku živočichů jsou muži někde dole za tchoři. Rozumíte mi, ne? Ale existují i řídké výjimky. Jednou z nich je i kapitán Stone. Možná úplně jedinou. Měla jsem velkou radost, když jsem se dozvěděla, že svého přítele našel a podařilo se mu v pořádku vrátit do New Yorku."

"Díky vašim radám jsem našel Olivera včas."

"Ponořit se do takového pekla jenom proto, abyste pomohl kamarádovi... To je jeden z charakterových rysů kapitána Stonea."

Elza byla z toho všeho čím dál víc zmatená a Mark ještě dodal:

"Taky jsem ještě přišel k synovcovi. Večer ti to budu všechno vyprávět."

Magda se zasnila a řekla:

"Drahá Elzo, máte obrovské štěstí, že máte takového přítele, jako je kapitán."

"To si myslím! Díky němu jsem zase našla chuť žít v tom bláznivém lidském mraveništi."

Magda zavolala rusovlásku:

"Připijeme si a pak si prohlédneme zařízení."

Když viděla, že Mark trochu váhá, dodala:

"To je to nejmenší, co pro vás mohu udělat, jako pro vlastníka poloviny klubu."

Mark se málem zakuckal.

"Ale... já... já nikdy nechtěl... To bylo jen pro vás jako splátka za služby, které jste nám prokázala."

Magda ho s úsměvem přerušila.

"Vím, že vaše gesto bylo naprosto nezištné. O to víc mě to dojalo, ale takový dar nemohu je tak přijmout... Ještě k tomu od muže. Tak jsem přemýšlela o založení obchodní společnosti. Pojdte, budete první a poslední muž, kterého v těchto prostorách přijmu!"